

# sosyalist işçi

SAYI: 228

9 Aralık 2004

1.000.000 TL

## Irak'a özgürlük

# ABD defol



Birleşmiş Milletler'e bağlı UNICEF'in Kasım ayında yaptığı bir açıklamada Irak'ta çocuk ölümlerinin çok yüksek olduğu belirtildi. UNICEF'e göre Irak'taki okulların üçte birinde su yok ve içme suyu kıtlığı ve var olanın da kirliliği çocuk ölümlerinin başlıca nedeni. Gene UNICEF'e göre Irak okullarının yarısında tuvalet yok. Özgürlük getireceğini söyleyen ABD Irak'a ölümden, sefaletten başka birşey getirmedir. Felluce'de binlerce sivil katledildi. Ama Irak halkı direniyor. Dişi ile tırnağı ile işgalci güçleri ve onlara yardım edenleri ülkelerinden kovmak için mücadele ediyor. Irak direnişi ve dünyadaki savaş karşıtı hareket ABD'yi Irak'tan kovabilir. Sizin de Irak direnişi için yapabileceğiniz birşey mutlaka vardır.

## UKRAYNA



### Ukrayna'da neler oluyor?

Eski stalinistler ve oligarklar

Ukrayna tarihi

Bir garip taraftarlık

sayfa: 4-5



### Amerika Irak'ta hakim değil

Mete Çubukçu Filistin ve Irak gözlenimlerini anlatıyor

sayfa: 6-7

### Emeğin yeni bir politik sese ihtiyacı var

Doğan Tarkan

sayfa: 9



İşte AKP demokrasisi

### EĞİTİM-SEN KAPATILAMAZ

sayfa: 6-7

## SSK'yı çökertemezsiniz!

Emek Platformu'nun aldığı karar doğrultusunda 1 Aralık'ta bütün illerde işyerleri önünde eylemler yapıldı. Eylemlerde, SSK hastanelerinin devri ve Köy Hizmetleri'nin kapatılmasıyla ilgili yasa tasarılarının geri çekilmesi istendi. Bu eylemin "son uyarı" olduğunu duyuran işçiler, tasarılar Meclis'te görüşülmeye başlanırsa genel greve gidileceği uyarısını yaptı.

Ankara'da Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü önünde toplanan Yol-İş ve Yapı Yol-Sen üyesi işçi ve memurlar, "Köy Hizmetleri kapatılmaz" sloganıyla bir süre bahçede yürüyerek, tepkilerini gösterdiler.

Karayolları ve DSİ Genel Müdürlükleri çalışanlarının Anıttepe'de yaptığı eylemde de "genel grev, genel direniş" çağrısı yapıldı. "Şalter inecek, hükümet gidecek", "Direne direne kazanacağız" sloganları atan Yapı Yol-Sen ve Yol-İş üyeleri, "SSK hastaneleri devredilemez, Köy Hizmetleri kapatılmaz" pankartı açtılar.

Başbakanlık binası yakınındaki Bayındırlık ve İskan Bakanlığı önünde toplanan Yapı Yol-Sen ve Yol-İş üyeleri ise Vekaletler Caddesi'ni trafiğe kapattılar.

Ankara Tabip Odası ve SES üyesi doktor ve sağlık çalışanları da Numune ve SSK Dışkapı hastanelerinde basın açıklamaları yaptılar. Eylemlerde "AKP sağlığa zararlıdır", "SSK halkındır satılmaz", "Genel grev, genel direniş" sloganlarının atıldı.

DİSK üyeleri ise Sakarya Caddesi'nde bir araya gelerek, SSK Genel Müdürlüğü önüne kadar yürüyerek, burada KESK üyeleri ile buluştular. İşçiler hep birlikte "SSK bizindir sattırmayız", "Hükümet yasanı al başına çal", "AKP sağlığa zararlıdır" sloganları ile AKP'ye öfkelerini dile getirdiler.

İstanbul'da Emek Platformu'nun çağrısı üzerine emekçiler Okmeydanı SSK Hastanesi önünde toplanıp, buradan AKP il binasına yürüdüler. Yürüyüş ve eylem boyunca sık sık "İşçi memur el ele genel greve", "SSK'lar halkındır satılmaz" sloganları atıldı. Emek Platformu üyeleri daha sonra yürüyerek Okmeydanı hastanesi'ne geri döndü.

İstanbul'da bir çok sendika yürüyüşler ve basın açıklamalarıyla SSK'nın Sağlık Bakanlığı'na devrini protesto etti. Haber-İş 1 No'lu Şube üyesi Telekom işçileri örgütlü oldukları işyerlerinde yemek boykotu ve bildiri okuma eylemleri gerçekleştirdi. Küçükköy Telekom Santralinde yapılan eyleme çevre santral ve müdürlüklerden işçiler de katıldı. Alkışlarla santral önünde toplanan işçiler, sloganlarla tepkilerini dile getirdiler.

Yol-İş 1 No'lu Şube üyesi işçiler, Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü önünde eylem yaptılar. İşyeri içinde toplanan 200 işçi "IMF'ye yumuşak halka Kasımpaşalı", "Kahrolsun ABD işbirlikçi AKP" sloganlarıyla dış kapıya yürüdü. Burada konuşan Şube Mali Sekreter Ali Eraslan, işçilere "SSK'ları sattıracağız mı? Köy Hizmetleri'ni kapatırız mı? Toplumsal değerleri yağmalayan AKP'yi iktidarda tutacağız mı?" diye sordu. Hep bir ağızdan "Hayır" yanıtını veren işçiler, AKP Hükümeti'ni yuhalararak protesto etti.

Sağlık Emekçileri Sendikası ve Ankara Tabip Odası, SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devrini iki saatlik grevle protesto etti.

Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ı kendileriyle diyaloga çağırarak Sağlık Emekçileri Sendikası Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, tasarı geri çekilene kadar eylemlerine devam edeceklerini açıkladı.

7 Aralık'ta Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri ve Ankara Tabip Odası, Ankara Etlik'teki SSK Hastanesi önünde toplanarak iki saatlik grev yaptı. Eyleme katılan sağlıkçılar, broşürler ve pankartlarla halkı da eyleme destek vermeye çağırdı.

Eylem bitiminde basın açıklaması yapan Sağlık Emekçileri Sendikası Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, devirle asıl hedeflenenin iki sene sonra hastaneleri ve sağlık hizmetini özelleştirmek olduğunu savundu.

Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ı kendileriyle diyaloga çağırarak Tombul, tasarı geri çekilene kadar eylemlerine devam edeceklerini açıkladı.

## Emekliler barikatı aştı

DİSK'e bağlı Emekli-Sen, emeklilerin sendika hakkı, maaşlarının insanca yaşanacak bir düzeye yükseltilmesi, SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devrini öngören tasarının geri çekilmesi talepleriyle topladığı 70 bin imzayı Çalışma Bakanlığı'na iletti.

Emekli-Sen üyeleri Ankara'da İzmir Caddesi'nde

Birleşik Metal-İş Anadolu Şubesi önünde toplandılar.

Pankart açan ve sloganlar atan emeklilerin yürümeye engel olmak isteyen polis, barikat kurdu. Yaklaşık bir saat soğukta bekletilen emeklilerin, daha sonra slogsansız ve dövizlerini açmadan yürümelerine izin verildi.



## SSK'ların devri

# IMF uşaklığının yan etkileri

Başbakan Tayyip Erdoğan 20 Kasım'da Ankara'da gerçekleşen ve onbinlerce işçinin katıldığı eylemden sonra yine ağzını bozdu. Erdoğan "Otobüsleri doldurup kimin parasıyla kimi nereye götürüyorsunuz. Onları oraya toplamak için yaptığınız masrafla bir iki hastane açsanız olmaz mıydı?" dedi.

Türk-İş Başkanı Salih Kılıç'ın Erdoğan'a yanıtı güzeldi: "Yok ya, biz yeni hastane açalım siz de satın."

Başbakan Erdoğan açılış törenleri için gittiği Afyon'da Ankara'da eylem yapan Emek Platformu'na yüklenmeye devam ederek hastanelerin sağlık bakanlığına devrinden neden rahatsız olduğunu sorulması gerektiğini söyledi.

Tayyip Erdoğan hiç okumuyor olsa gerek. Binlerce bildiri, binlerce rapor bilince insanın neden SSK'ların Sağlık Bakanlığı'na devrine karşı olduğunu anlatıp duruyor. Erdoğan demokrasi düş-

manlığını, işçi düşmanlığını ir kenara bırakmalı artık. İşçilerin aيداتlarından oluşan sendika ödeneklerinin işçi eylemlerine harcanmasından rahatsız olacağına, büyü sermayeyi vergilendirmeyi düşünceli. Eğer gerçekten yeni hastanelerin açılmasını dert ediniyorsa, halihazırda vergileriyle kamu hizmetlerini, sosyal güvenliği finanse eden işçilere çamur atacağına sözcüsü olduğu büyük sermayeye seslensin. Bunu da başaramıyorsa, kölece bir ilişki kurduğu IMF'ye borç ödemekten vazgeçsin, sağlığa ve eğitime kaynak yaratsın.

Eğer bunların hiçbirisini yapamıyorsa okusun. İşçiler neden SSK'nın devredilmesine karşı.

Şu nedenlerle karşıyız:

-Refom adı altındaki bu düzenleme sosyal haklarımızı daraltıyor

-Bu bir reform değil, özelleştirme. Çünkü Sağlık Bakanlığı'na bağlı hastanelerin satılması yetkisi özelleştirmeden sorumlu Maliye Bakanlığı'na ver-

ilmiştir.

-Bu düzenlemeyle devlet sağlık hizmeti vermeyecek sağlık hizmeti satın alacaktır.

-Sağlık hizmeti, parası olanlara verilecektir.

-Sağlık yardımlarının kapsamı daraltılacaktır.

-Ödediğimiz sağlık primlerinin yanında bir de cebimizden ek ödeme yapacağız.

-Emekli olmak deveye hendek atlatmaktan daha zor hale gelecek.

-Emeklilik yaşı 68'e yükseltilecek.

-Bireysel emeklilik sistemi özendiriliyor, sağlığımız özel sermayeye satılıyor.

-Eğer ölmez de emekli olabilirsek emekli olduktan sonra da sağlık hizmetlerinden faydalanmak için prim ödemeye devam edeceğiz.

Kuşkusuz bunlar Recep Tayyip Erdoğan ve AKP iktidarına anlamlı gelmiyordur.

IMF uşaklığının bir yan etkisi de budur.

Okuduğunu anlamamak.

## Sendikaların görevleri

20 Kasım mitinginin ardından sendikal hareket yeniden bir durgunluğa girdi. Oysa iktidar sağlığın özelleştirilmesi için adım atmaya, hazırlıklarını yapmaya devam ediyor. Sendikal hareket ise bekliyor. İlk inisiyatifin hükümetten gelmesini bekliyor.

Eğer hükümetin bir adımını engellemek istiyorsanız inisiyatifini ele almalısınız. Önce sendikalar harekete geçmeli. Bu durumda her zaman olduğu gibi ikili bir görev var.

Bir yandan topluma hükümetin ne yapmaya çalıştığı en geniş bir biçimde anlatılmalı ve mücadeleye çağırılmalıdır. Sağlığın özelleştirilmesi bütün toplumu vuracak bir gelişmedir.

Diğer taraftan ise sendikaların tabanı hızla harekete geçirmeli ve hükümetin adım atması engellenmeye çalışılmalıdır.

Kamuda çalışan beyaz yakalıların sendikalaşmasına ilişkin yasa çıkarken de böyle oldu. KESK inisiyatif hükümete terk etti. Hükümetin adımlarına karşı adımlar atmaya çalıştı ve sonunda yasa hemen hemen ciddi bir direniş olmadan çıktı. KESK'in bu konudaki son yürüyüşüne yüzünlüğe insan katılmıştı.

Eğer kazanmak istiyorsak, ki kuşkusuz istiyoruz, o vakit inisiyatifini ele alarak hızla harekete geçmeliyiz.

**sosyalist işçi**

## sosyalist işçi gelecek sayı

**Büyük değişiklikler kadınların kurtuluşunu sağlamadı**  
Elane Heffernan

IMF, Dünya Bankası, DTÖ, FAO

# ELLERİ SOFRAMIZDA

18 Aralık, Cumartesi

- Nestle, Unilever, Coca Cola, Ülker... Bunları nasıl bilirsiniz?- Tracy Delilbrahim, Arife Köse - 14.00
- Açlığa çare yeşil "devrim" mi?- Mebruke Bayram, Ziraat Müh. Od. bir konuşmacı - 15.30
- Frankeştayn gıdalar: Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar - Levent Gürsel Alev - 17.30
- Başka bir dünya mümkün - Abdullah Aysu, Özden Dönmez - 19.00

**KARAKEDİ**

Büyükparmakkapı Sk, No: 8, Kat: 4

0536-335 10 19 - 0212 - 244 39 05

## BAŞYAZI

## Avrupa Birliği

## Emekçiler için değil

Bir hafta içinde AB Bakanlar Kurulu Türkiye ile üyelik görüşmelerinin başlayıp başlamayacağına karar verecek. AKP hükümeti işbaşına geldiğinden bu yana Türk sermaye sınıfının istekleri doğrultusunda Avrupa Birliği'ne Türkiye'nin katılımı için yoğun bir çaba harcadı.

Bir denilen iki edilmedi. Toplumda öyle bir hava var ki Türkiye AB'ye gireceği için demokratikleşiyor, daha insani koşullara uluşuyor. Daha girme çabasındayken durum böyle olursa bir de girince neler olacak?

Büyük yığınların büyük beklentileri var. AB'ye girince Türkiye çok daha demokratik olacak, zenginlik artacak, işsizlik bitecek.

Oysa bunlar büyük bir hayal. Türkiye'nin AB'ye girmesi bir yana yaklaşması bile esas olarak yeni-liberal politikaları en yoğun bir biçimde kabul edip uygulamasına bağlı. Yeni liberal politikalar ise esas olarak tüm kamu hizmetlerini, kamunun elindeki tüm şirketleri pazara açmak. Yani işsizlik ve yaşamın daha da pahalılaşması.

Türkiye AB'ye daha yakınlaştıkça AB'nin talepleri daha da artacak. Kemerler sıkılacak, emekçiler çok daha zor koşullar yaşayacak.

Demokrasiye gelince, bilmek lazım ki hiç bir demokratik hak tepeden gelmez.

AB'ye girmek emekçiler için değil, sermaye sahipleri için, patronlar için gerekli. Bu nedenle sosyalistler AB'ye hayır diyor.

## Irak direnişi

## Direnişleri bizim de direnişimiz

Felluce'de, Musul'da, Bağdat'ta direnen Iraklı aynı zamanda Türkiyeli emekçi için de direniyor.

Irak direnişinin yenilgisi, dünyanın her yerinde emperyalizmin tam hakimiyeti demektir. Dünyanın her yerinde pazar ekonomisinin en keskin biçimde uygulanması demektir. Bu nedenlerle Irak direnişini desteklemek aynı zamanda yeni liberalizme karşı da mücadele etmektir.

ABD Irak'ta hergün biraz daha batıyor. Direniş her gün güçleniyor. Ancak direnişin kazanması için büyük bir uluslararası destek gerekir. Savaş karşıtı harekete bu nedenle büyük görev düşüyor.

Giderek kimi ülkelerde politik sese de sahip olmaya başlayan savaş karşıtı hareket bir yandan, Irak direnişi diğer yandan ABD emperyalizmini Irak'da yenilgiye uğrattığında dünya halklarının önü Latin Amerika'dan Afrika'ya, Asya'dan Avrupa'ya kadar açılacaktır.

## SSK

## Özelleştirmeyeceğiz!

AKP iktidarı tüm sağlık hizmetlerini özelleştirmeye hazırlanıyor. SSK hastanelerinin devri bu planın ilk adımı.

Sağlık hizmetlerinin bütünüyle özelleştirilmesi tüm emekçi halk için bir felaket olur.

Sendikalar, emekçi örgütleri, sosyalistler şimdi bütün olanakları ile AKP'nin bu planını en geniş yığınlarla naltamalıdır. Sağlıkta özelleştirmeye karşı dişe diş bir mücadele gerek. Bu özelleştirmeye geçit vermemek gerek.

sosyalist işçi

## “Yığınlar nerede?”

Savaş karşıtı hareket içinde, özellikle Türkiye'de bir tartışma var. Bazıları nerede bu savaşa karşı çıkanlar diye soruyorlar. Hemen her eylemden sonra katılım lüçük bulunuyor ve hayıflanılıyor.

Burada iki soruna değinmek gerekir. Birincisi gerçekten de sık sık “basın açıklamaları” yaparak sokağa çıkmanın bir yararı yok. Savaşa karşı çıkan büyük yığınlar her önemli ya da önemlice olayda protesto etmek için sokağa çıkmazlar. Böylesi bir tutum ancak profesyonel politikacıların işi.

Zaten bu nedenle de sık sık yapılan “basın açıklaması” türü gösterilere sadece çeşitli örgütlerin bindirilmiş hazır kataları, ve hatta onlarında ufak bir kısmı gelmekte.

Ancak savaş karşıtı hareketin eriyip yok olduğunu bu “basın açıklamaları”nın küçüklüğü ne bakarak söylemek yanlış olur.

Hareketin gerilediğini söyleyenler daha büyük eylemleri de, örneğin 15 Şubat'ta karşılaştırarak küçümsüyorlar.

Bilindiği gibi, 15 Şubat'ta, dünyanın her tarafında, yüzlerce kentte, milyonlarca insan ABD'nin Irak'a savaşına karşı çıktı. Roma'da, Londra'da 2'şer milyon, Barcelona'da, Madrid'de birer milyon, Almanya'nın bir çok kentinde, Paris'te yüzbinler sokağa çıktı.

Bugün gösterilere katılım elbette bu sayılara ulaşamıyor.

Ancak bu sayısal farka bakarak da savaş karşıtı hareketin gerilediğini söylemek mümkün değil.

Eğer, bugünkü gösterileri 15 Şubat ile değil fakat 2002 Aralık ayı ile karşılaştırsak, büyük bir ilerleme var. 2002

Aralık ayında savaş karşıtı hareket dünya çapında yeni yeni mücadele sahnesine çıkıyordu.

Şimdi, yeni bir dev harekete çıkacak olanları hazırlayan, örgütleyen çok daha geniş bir kesim var. Bu nedenle hareket gerilemedi, tam tersine güç kazanıyor.

Türkiye için de aynı şeyi söylemek mümkün. 1 Aralık 2002, savaşa karşı ilk gösteriydi. Katılım oldukça düşüktü ama bir ilk olduğu için önemliydi, çok önemliydi. 1 Mart gösterisi hareketin en yüksek olduğu noktaydı. Ondan sonra sadece, NATO zirvesi nedeniyle sürdürülen “Gelme Bush” kampanyası aynı sayıya ulaştı.

Ancak bugün, savaş karşıtı hareketi inşa eden güçler 1 Aralık'a oranla çok daha örgütlü, çok daha yaygın ilişkilere

sahipo ve sonuç olarak daha güçlü.

Peki neden katılım küçük?

Yukarıda da değindiğimiz gibi hemen her hafta yapılan “basın açıklamaları”na büyük kalabalıkların katılması mümkün değil. Bu nedenle ya bu tür eylemlerden vaz geçmek gerekir ya da yapılmaya devam ediliyorsa şikayet etmemek gerekir.

Öte yandan Türkiye'de büyük yığınların eylemlere katılmakta zorlandığı biliniyor. Devletin kolluk kuvvetlerinin kullandığı aşırı şiddet, bu güçler

azlığından hep şikayetçi olacağız.

Son iki yıldır Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu kortejleri farklı bir havaya sahip ve bu nedenle katılımı giderek çoğalıyor. Çünkü yürüyüşe gelip katılmak isteyen sol örgüt militanı olmayanlar ancak orada kendilerine bir yer bulabilmekteler.

Küresel BAK kortejinde sosyalistler, anti-emperyalistler ve barış yanlıları yan yana, birliktir yer alıyorlar. Birliktir oturup, koşuyorlar. Savaşa karşı, emperyalist işgale karşı birlikte ses çıkarıyorlar.

Önümüzdeki dönemde savaş karşıtı hareket için önemli bir tarih var: 19 Mart 2005 gösterisi.

19 Mart ABD ve ortaklarının Irak'a saldırısının yıldönümü. Uluslararası hareket aldığı bir dizi kararla bu gösteriye hazırlanıyor. Avrupa Sosyal Forumu bu gösteriyi onayladı. Şimdi yerel savaş karşıtı platformlar, koalisyonlar, örgütlenmeler aynı kararı alıyor. Birçok ülkede gösterinin yeri ve saati bile belirlendi. Bildiriler, çağrılar, afişler çıkmaya başladı. Önümüzde 3.5 ay var. 3.5 aylık yoğun bir faaliyet ciddi güçlerin bir araya gelmesi için yeterli bir zaman.

Türkiye'de de aynı tutum içinde olmalıyız. Ne yazık ki Türkiye'de solun geleneği bu konuda da olumsuz. Hatırlanacağı gibi 27 Haziran gösterisinin yeri ve saati 25 Haziran günü belli olmuştu. Sonuç olarak iki günde ancak örgütlü sosyalist militanlar gösteriye katılabildi. Savaşa karşı olan, Bush'un Türkiye'ye gelmesine karşı olan büyük çoğunluk 27 Haziran gösterisine katılmamıştı.

Bu kez de böyle olmamalı. Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu en kısa zamanda gösterinin yerini, saatini ilan etmeli, bildiriler, çağrılar ve afişler çıkmalı ve gösterinin inşasına başlamalıyız. Bütün bunlar gerçekleşirse ve katılım gene düşük, çok düşük olursa o vakit savaş karşıtı hareketin momentumunun kaçtığı iddiası biraz daha fazla haklılık kazanır.

Şimdi bize düşen görev 19 Mart gösterisini inşa etmektir. Merkezi ve yerel düzeylerde ABD'nin Irak'ı işgalinin boyutları, maliyeti anlatılmalı, savaşa karşı yığınlar çevreleri ile birlikte, 19 Mart'ta “ABD Irak'tan defol” demek için gösteriye katılmaya çağırılmalıdır.

Yoğun bir kampanya ile Küresel BAK savaş karşıtı hareketin gücünü herkese bir kez daha gösterebilir.



tarafından yaratılan terör ortamı katılımı azaltıyor. İnsanlar demokratik tepkilerini dile getirmekten çekiniyorlar. Bir de buna solun sekte tutumları eklenince katılım doğal olarak daha da azalıyor.

Sık sık yapılan ve her biri sol grupların bayrak yarışı içinde geçen gösterilerde bu grupların üyesi olmayan sadec vatandaşlar için katılım olanaksız.

Büyük gösterilerde de durum aynı. Arka arkaya dizilen, çoğu askeri disipline sahip, çoğu gösterinin ana amacı yerine “Mahir, Hüzeyin, Ulaş” türünden sloganlar atan kortejlerde felluce'deki katliama kızan, sesini duyurmak isteyen bir ev kadınına, bir emekçiye, sol siyasetlerden birisinin militanı olmayan bir kişiye yer yok.

Bu durum değişmedikçe de katılımın

izmir

antikapitalist forum  
25-26 aralık - izmir

Anti kapitalist hareket • Toplumsal cinsiyet ve sömürü  
• 21. Yüzyıl ve işçi sınıfı • Sosyal forum: Kısa film gösterimi ve sunum • Avrupa Birliği ve Türkiye • İşgale karşı mücadelenin geleceği • Kapitalizm her şeye saldırıyor: Çevre ve gıda  
• Kapitalizm sonrası yaşam • Kapitalizme karşı yeni sol  
• Kapitalizmi yıkabiliriz

Devrimci Sosyalist  
İşçi Partisi,  
DSİP İzmir İl  
Örgütü

ayrıntılı bilgi için:

0537  
624 49 08

## Kiev'den

# Ukrayna'da ne oluyor?

Sosyalist İşçi'nin kardeş gazetesi *Socialist Worker*'ın muhabiri **Dave Crouch** Kiev sokaklarında.

### Kiev sokaklarında ortam nasıl. Göstericiler ne istiyor?

Şu anda Kiev'in merkezindeki bir meydandayım. Herhalde 50 bin kişi var. Çok soğuk ve insanlar gelip, gidiyor.

Pazar günü bu meydana 1 milyon kişinin olduğu söyleniyor. Bu herhalde biraz abartılı ama gene de insanların duygusunu gösteriyor.

Meydan Yushchenko taraftarlarının turuncu renkleri ile dalgalanıyor. Slogan günlerdir aynı: "Çokuz ve yenilmez" ve "çete gitmeli!"

Göstericiler polise verilmek üzere çiçeklerle silahlanmış olarak meydana geliyorlar. Politikacılar gösterilerde şiddet kullanılmamasının olasılığolduğunu söylüyorlar ama göstericiler arasında kesinlikle böyle bir hava yok.

### Yanukovich taraftarları kendi gösterilerini yapıyorlar mı?

Meydanda Yanukovich taraftarı görmedim ama tren istasyonunun önünde onların da gösterisi olduğu söyleniyor.

Buradakiler Yanukovich taraftarlarının gösteriye katılmak için para aldığını söylüyorlar. İçlerindeki gençlerin kazanılabileceğini ileri sürüyorlar. Ama ben ortada kazanılmış genç eski Yanukovich taraftarı görmedim.

Doğu'da ve Güneyde hava burada, Kiev'de olduğundan tamamen farklı.

Cumartesi günü ülkenin Doğu'sundaki kömür bölgesi, Donbas'daydım. 150 bin kişinin katıldığı bir gösteri vardı. Bu gösteride Kiev'deki karnaval havası yoktu.

Oradaki insanlar Batı'da olanlara şiddetle tepki gösteriyorlardı. Yushchenko taraftarlarını terrorist ve faşist olmakla suçluy-



orlardı.

### Galiba Yushchenko'nun ülkenin Batı'sında ciddi bir desteği var. Ama aslında o da egemen sınıfı oluşturan küçük azınlığın bir parçası. İnsanlar bu durumu nasıl karşılıyor?

Biraz 1997 İngiltere'si gibi. İnsanlar Muhafazakarlardan kurtulmak için Yeni İşçi Partisi'nden çok fazla şey bekliyorlardı. Blair'in kendilerine ihanet edeceği belli olmasına rağmen böyle bir beklentileri vardı.

Yushchenko ve taraftarları arasındaki ilişki böyle bir şey. Yushchenko taraftarları ile konuştuğunuzda herşeyi halledeceğine dair bir inançla karşılaşırsunuz.

Bir çok insan Yushchenko'nun da bir oligark olduğunu söyledim. Lvov'dan bir demiryolu işçisi ve karısı "etrafına bir bak. Hiç oligark görüyor musun?" diye yanıt Verdi.

Bir emekli ile karşılaştım.

Hayatı boyunca kereste sanayinde çalışmıştı. Maaşı ayda 26 dolardı. "Stalin döneminde doğdum. Yozlaşmış liderliğin ne olduğunu biliyorum. Buraya gelmek için para almadım. Sadece bu rejimin defolup gitmesini görmek istiyordum" dedi.

### Bazı yorumcular Yushchenko taraftarlarının arkasında ABD'nin olduğunu söylüyorlar.

ABD'nin Pora gibi gençlik gruplarına para verdiği biliniyor. Ama bu hareketin bütünü açıklamaz. Tohum üretken bir toprağa düşmek zorundadır.

Göstericilere sorarsanız "Biz Ukrayna halkıyız. Burada Amerikalı yok" diyorlar. İnsanlar sadece daha iyi bir yaşam koşulu istediklerini söylüyorlar.

Ukrayna'da ortalama aylık ücret 270 dolar. Etin kilosu ise 9 dolar. Birçok insan iki işte birden çalışmakta ve karaborsadan alışveriş yapmak zorunda.

Fiyatlar sürekli artıyor. Özelleştirme fiyatların daha da artması demek.

Şimdiki Başkan Kuchma'nın çevresi mafya. 1990'larda sokakta atış partileri düzenliyorlardı. İnsanlar onlardan nefret ediyor.

Bir grup petrol işçisi ile konuşuyordum. Lvov'da, ülkenin Batı'sında ki devasa petrol boru hattı inşaatında çalışıyorlar. Gruplar halinde Kiev'e geliyorlar. Kendi paraları ile ve dostlarının yanında kalıyorlar.

Samimi bir biçimde Yushchenko'yu destekliyorlar ve gerçekten yozlaşmayı durdurabileceğini düşünüyorlar. ABD'nin bu işlere karıştığı iddiaları onları pek ilgilendirmiyor.

Lvov'lu petrol işçileri bölgelelerinin sanayisinin nasıl öldürüldüğünü anlattılar. Daha çok iş ve daha çok ücret istiyorlar.

Kısacası şimdiki hükümete karşı tam bir nefret var ama Yushchenko'nun gerçekten kim olduğu konusunda ise doğru bir anlayış yok.

### Gösterileri nasıl insanlar geliyor? Sendikalar var mı?

Burada birçok işçi var ama konuşanların çoğu orta sınıf. Benim konuştuğularımın en az yarısı işçi.

Bütün u olaylarda sol partilerin ya da sendikaların izi yok. Bir aşamada Yushchenko grev çağrısı yaptı ama bu sadece bir slogandı.

Yushchenko taraftarlarının gösterilerinde sendikalar yok.

### Göstericilerin bağımsız eylemler başlatmasının mümkün olduğunu düşünüyor musun?

Kriz ne kadar uzarsa, Yushchenko ne kadar yasal yollara başvurursa kalabalıklar arasındaki tartışma o kadar artar.

Göstericiler daima Yushchenko'dan daha solda.

Gösteriler sürekli büyüyor ve dayanışma, birlik ruhu artıyor. Ancak henüz hareketin politikleşmesi doğrultusunda bir işaret yok.

Meydanda sürekli bir rock konseri var. İngiltere'de ki savaş karşıtı gösterilerde olduğu gibi bu konser bir tartışma alanı değil. Ama gene de 15 yıl sonar ulusal bir silkinış olduğuna inanılıyor.

Yushchenko kendisini destekleyen büyük iş çevreleri pastadan iyi bir dilim kaparsa bu uzlaşma gerçekleştirilebilir ancak göstericiler ancak Kuchma ve müttefikleri bütünüyle devrildiğinde tatmin olabilirler.

## TONY CLIFF LENİN

Tony Cliff'in dört ciltlik Lenin biyografisi 1917 Ekim devriminin öncülüğünü yapan Bolşevik Partisi'nin kuruluşundan başlayarak, Ekim Devrimi'ni, stalinist karşı devrimi ve onun uluslararası hareket üzerindeki etkilerini anlatıyor.

Hızla tükenmekte olan Cliff'in bu eseri Karakedi Kitabevi'nde % 20 indirimli.

**KARAKEDİ**  
Büyükparmakkapı Sokak,  
No: 5/8, Beyoğlu  
0212 - 244 39 05

## Eski Stalinistler ve oligarklar

### Leonid Kuchma

Seçimlerden sonar görevini terk edecek olan başkan. 1991 ön-cesi Komünist Partisi eliti içinde yer alıyordu.

1992'de Ukrayna başbakanı oldu, 1994'de de başkan oldu. Gazeteci Georgiy Gongadze'nin öldürülmesi olayına karıştığı için suçlandı. Son seçimlerde Yanukovich'i destekledi.

### Viktor Yanukovich

2002'den beri Ukrayna başbakanı. Önce seçimlerin galibi olarak ilan edildi.

Ülkenin Rusların daha çok olduğu Doğu kesiminde, özellikle sanayi ve maden şehri Donbas'da güçlü. Moskova yanlısı.

Ukrayna'nın en zengin adamı olan Rinat Akhmetov'un desteğine sahip.

Çeşitli yolsuzluklara ve mafyaya bulaşık.

### Viktor Yushchenko

Kuchma döneminde daha önce başbakanlık yaptı. Son seçimlerde Yanukovich'e karşı başkanlık seçimlerine katıldı. Stalinist dönemde yüksek dereceli bir bankacıydı.

Ülkenin Ukraynaca konuşan Batı kesimi-nin desteğine sahip. ABD ve AB taraftarı.

Ukrayna devlet bankasının eski başkanı. Adı birçok mali skandala karıştı.

Başlıca desteği şimdiki başbakan yardımcısı ve enerji sektöründe bir dizi operasyon sonucu dolar milyarderi olan Yulia Tymoshenko. 2001 yılında mali bir skandal nedeniyle bir ay hapsede yattı.

Yushchenko ve taraftarları anti-semitik yazılar içeren gazeteleri de destekliyorlar.

Ukrayna sınır ülkesi anlamına geliyor ama Ukraynalılar Avrupa'nın göbeğinde yaşadıklarını düşünüyorlar. Nüfusu yaklaşık 40 milyon. Rusya'nın Ukrayna'da bir dizi askeri üssü var. ABD ve AB için ise Ukrayna Rusya'yı biraz daha sıkıştırmak için önemli.

### Kim bu Ukraynalılar?

Ukrayna milliyetçileri çok uzun bir tarihi geçmişleri olduğunu iddia ediyorlar. Ancak, Ukrayna milliyetçiliği son 100 yılda ortaya çıktı.

1917 Ekim Devrimi Ukrayna milliyetçiliği için bir fırsat oluşturdu. Bolşevikler Rus şovenizmini yenmeyi umut ederek Ukrayna'nın bağımsızlığını tanıdılar. Gönüllü bir sosyalist federasyonun kurulabileceğini düşünüyorlardı.

Ukrayna'nın bazı bölgelerinde olumlu bir tutumla karşılaştılar. Ancak Ukrayna milliyetçilerinin çoğu karşı devrim tarafına geçti ve çoğu aynı zamanda anti-semitikti.

Milliyetçiler emperyalistlerle anlaşmalar yaptılar. 1920'de Rusya'da iç savaş bittikten sonra Ukrayna ile bir federasyonda birleşilmeye çalışıldı.

Ancak, 1920'lerin sonunda stalinizmin iktidarı ele geçmesi ile bu süreç durdu. Ukrayna büyük tarım arazileri ile Rusya'nın gıda ambarıydı.

Ayrıca zengin kömür ve demir yatakları nedeniyle Donbas çevresinde büyük bir demir çelik sanayi yükseldi. Stalinin hızlı sanayileşme atılımı Ukrayna halkına ağır bir fatura yükledi.

Ukrayna milliyetçileri Stalin döneminde jenoside uğradıklarını iddia etmelerine rağmen bunu kanıtlayan bir şey yok. Ancak 1932-33 ve 1946-47'de kıtlık nedeniyle milyonlarca insan öldü. Ancak kıtlık Ukrayna'yı vurduğu kadar SSCB'nin başka bölgelerini de vurdu.

Ukrayna'daki başkanlık seçimlerinin ardından Yushchenko taraftarlarının başlattığı gösterilerin ardından Türk solunda bu göstericilere karşı bir tutum gelişmeye başladı.

Yushchenko'nun ABD tarafından desteklendiği iddiası herhalde bu karşı çıkışın temelini oluşturuyor. Ne ki, diğer tarafında daha farklı bir tutumu yok.

Diğer tarafın lideri, şimdiki başbakan Yanukovich kısa bir süre önce Amerikaya yakındı. Onun hükümeti Irak'ın işgali için azımsanmayacak sayıda asker gönderdi. Rinat Akhmetov, Ukrayna'nın en zengin adamı gene bu tercih edilen Yanukovich'in en büyük destekçisi.

Yushchenko taraftarlarının Amerika'dan para aldığına göstergesi olarak turuncu renkli elbiseler, turuncu renkli çadırlar ve bayraklar gösteriliyor. Eğer her bu tür malzeme ABD destekli olarak sağlanıyor olsaydı bizim TKP, Halkevi, ÖDP, EMEP, ESP filan hep Amerika'dan para alıyor olurdu. Doğrusu Yushchenko taraftarlarının kullandığı turuncu renkli malzeme bizim bu örgütlerin çeşitli gösterilerde kullandığından çok da fazla değil.

Ama bir kere Yushchenko'nun ABD uşağı olduğuna karar verince karşı taraf makul oluy-

# Ukrayna tarihi

## SSCB çöktüğünde ne oldu?

1991'de Rusya'da Gorbaçov'a karşı darbe yapıldığında Ukrayna'nın o zaman Leonid Kravchuk tarafından yönetilen liderliği Ukrayna'nın bağımsızlığını ilan etti.

Yeni devlet Rusya, ABD ve Avrupa arasında bir denge tutturmaya çalıştı. Ukrayna Rusya'nın arka bahçesiydi ve iki ülkenin ekonomileri birbirlerine çok yakındı.

ABD için Ukrayna stratejik olarak Rusya'yı sıkıştırmak için önemliydi. AB için de Ukrayna önemli. Ancak Polonya gibi Ukrayna'nın Birliğe alınması çok kolay değil.

1994'de Leonid Kuchma Rusya taraftarı politikaları ile Başkan oldu. Ancak iktidardayken ABD'ye de

göz kırptı. 1999'da NATO'nun Sırbistan'a savaşını Ukrayna halkı yığınsal olarak karşı çıkmasına rağmen destekledi.

Kucma'nın yeniden Rusya'ya doğru dönmesi bir ölçüde Rusya'nın Putinle birlikte bir ölçüde toparlanmasına bağlı. 2003 yılında Ukrayna, Rusya, Beyaz Rusya ve Kazakistan'la bir ekonomik işbirliği anlaşması imzaladı.

Bütün bunlara rağmen Kuchma Irak'ta ABD'yi destekledi. Bir ara Ukraynalı askerler Irak'ta ki dördüncü büyük gücü oluşturuyordu.

Son seçimlerde gerek Rusya'dan destek alan Viktor Yanukovich, gerekse de ABD ve AB'den destek alan Viktor Yushchenko hile yaptılar. Ama iki adaya da mutlaka

ABD'ci veya Rusya'cı damgası vurmak gerekiyor. İkisi de egemen sınıfın iki hizibini temsil ediyorlar.

## Ukrayna egemen sınıfı kim?

1991 öncesi Ukrayna, Rusya gibi devlet kapitalisti bir sınıf tarafından yönetiliyordu. 1991'den itibaren özelleştirmeler ve dolayısıyla da bireysel kapitalizm gelişmeye başladı. Özelleştirme zenginleri üyelerini koruyan oligarşik aşiretler oluşturuyorlar.

Oligarşiler arası mücadele hükümetlerin hızla yıkılmasına neden oluyor.

Eski yönetimin özelleştirmeden yararlanan kesimleri hızla zenginleşirken Ukraynalıların

çoğunluğu yoksullaşiyor. Hayat standartlarında muazzam bir düşüş var.

Ukrayna daha Batı yanlısı, Katolik ve Ukraynaca konuşan Batı ile Ortodoks ve Rusça konuşan Doğu biçiminde bölünmüş durumda. Egemen sınıf ise öylesine yozlaşmış durumda ki yaptıklarını anlatmak kitaplar doldurur.

Örneğin bir ara Ukrayna Birleşik Enerji Şirketi Rusya'dan gerçek maliyeti 40-45 dolar olan doğal gaz alıp bunu halka 80 dolardan satıyordu. Aradaki fark Rus ve Ukrayna egemen sınıfı tarafından paylaşılıyordu.

Egemenler ellerindeki parayı mümkün olduğunca hızla dışarı kaçırıyorlar. Ayrıca kendilerini korumak için özel ordular oluşturuyorlar.

## 2004'de ne değişti?

1998'den beri Rus ekonomisinin düzelmesine bağlı olarak ekonomide bir düzelmeye var. Ayrıca Putin yavaşça ilişkileri düzeltiyor ve Rusya'nın etkisini artırıyor. Kuchma ve Yanukovich çevresindeki egemen sınıf bu nedenle biraz daha Rusya'ya yanaştılar.

Ancak Yushchenko çevresindeki egemen sınıf ekonomiyeye daha fazla çeki dozen vermektense yana ve bu nedenle herşeye rağmen güçsüz Rusya'dan yana olma eğilimine karşı çıkıyorlar ve Batı'ya yanaşıyorlar.

İddia edildiği gibi Yushchenko'nun yozlaşmaya karşı çıkmaya niyeti yok ve zaten kendisi de o yozlaşma sayesinde cepelerini doldurdu.

Egemen sınıfın iki kanadı da ülkeyi Çekoslavakya gibi barışçı bir biçimde ya da şiddete dayalı olarak bölmeye niyetli değil. Ne yazık ki bugün sokağa çıkmış olan büyük yığınların da henüz bağımsız eylemler yapabilecek yetenekleri yok.

Sinan BULUT



Kuchma

## Belirsiz bir bakış

"Soldan bakmayı denediniz mi" sloganına sahip Sol Haber adlı internet sitesi Ukrayna üzerine ilginç yazılar yayınlıyor.

Kiev'de gösteri yapanların günde 1.5 dolar ücret aldığını iddia eden Sol Haber aynı zamanda bu göstericileri "holigan" olarak nitelendiriyor.

Sol Haber yayınladığı yazılarda şimdiki başbakan Kuchma ya da şimdi başbakan olan ve başkanlık seçimlerine Rusya taraftarı olarak katılan Yanukovich'i desteklediğini ifade etmiyor ama diğer tarafın "halkın tercihini tanımadığını" ifade ediyor. Yani Sol Haber seçim sonuçlarının doğru olduğundan çok emin ve Ukrayna halkının çoğunluğunun Yanukovich'i desteklediğinden de çok emin.

Bir de sanıyorlar ki, Kiev'de Yushchenko'yu destekleyen 100 binlerce gösterici arasında işçiler yok. Sanki ülke Doğu'daki Rusca işçilerle Batı'daki Amerikancı orta sınıf arasında bölünmüş. Sol Haber editörleri mutlaka yan sayfadaki Dave Crouch'un haberini okusunlar.

Sol haber bu yazılarından birinde "SSCB geleneğinden devralınan mücadeleci karakter" diyor. Hangi gelenek, hangi mücadeleci karakter. Belli ki her iki adayın da aynı "mücadeleci" gelenekten geldiğini unutuyorlar. Ülkedeki dolar milyarlarının de gene SSCB'nin geleneğinden gelmekte olduklarını da unutuyorlar.

Sol Haber herhalde şu anda Ukrayna'nın başına çöreklenmiş vurguncuları savunmuyordur. Ama öyle bir sosyalizm anlayışına sahip ki, stalinizmi, 1992'de çöken SSCB'yi sosyalizm sanıyor. Öyle olunca ister istemez Ukrayna'da Kuchma ve benzerlerinin, Sırbistan'da ise Miloseviç'in savunmasını üslenmek zorunda kalıyor.

Bugün Ukrayna'da bu ülkenin başına çöreklenmiş olan egemen sınıfların arasında bir çatışma yaşanıyor. Sosyalistler her iki tarafa da karşı. Ancak bu iki tarafın çatışması bir hareket yaratıyor.

Bugün hayalci beklentilerle sokağa çıkan yığınlar yarın daha somut taleplerle sokağa çıkacaklardır.



Ellerinde mavi bayrakları ve dini sembollerıyla Yushchenko'nun "Amerikancı" göstericilerine karşı gösteri yapan Yanukovich taraftarları

## Bir garip taraftarlık

Nurdan DÜVENCİ

or, üç-beş bayrak ABD uşaklığı için yeterli malzeme olarak kabul ediliyor.

Bir de göstericilere günde 1.5 dolar yevmiye verildiği hikayesi var. Fotoğraflarda görülenlerin pek öyle para karşılığı gösteri yapar bir havası yok. Ama gene, bir kere ABD uşaklığı kanıtlanmak için çalışılmaya başlanınca herşey bulamaç haline geliyor. Bir taraftan Yushchenko taraftarlarının az olduğu anlatılmaya çalışılıyor, diğer taraftan Yushchenko'nun çok parası olduğunu kanıtlamak için gösterici sayısı çok gösteriliyor. Oysa Yanukovich'i olduğu kadar Yushchenko'yu da Ukrayna egemen sınıfı destekliyor.

Aralarındaki mücadele bir egemen sınıf kanadının diğeri karşı verdiği mücadele. Bütün bu Amerikancılık hikayelerinin altında 1956 Macar devriminin, 1968 Çekoslavak devri-

minin ve 1970-71 Polonya Dayanışma sendikasının da Amerikan işi olduğu kanısından geliyor. Ortada öylesine güçlü bir Amerika var ki her yerde darbeler, ayaklanmalar düzenliyor. Yüzbinleri, milyonları seferber ediyor. Gürcistan'da, Sırbistan'da ve şimdi de Ukrayna'da. Dün Macaristan'da, Çekoslavakya'da ve Polonya'da.

ABD'yi be denli güçlü gören bu kafalar halk yığınlarının soygundan, sömürüden, rüşvetten, iktidardakilerin ahlaksızlığından bezerek ayaklanabileceklerini anlamıyor. Hem ayaklanıp hem de sosyalist/komünist bir örgüte bağlı olmamalarını kabul edemiyor.

Ne var ki hareketin kendisi öğretici. Eğer Ukrayna'da olanlara dikkatle bakılırsa, her iki taraftaki emekçilerin, Ukrayna halkının çetelere, oligarşilere ne denli öfkeli olduğunu görebiliriz. Ukrayna halkı onlardan kurtulmak istiyor ve yılanı bile sarılıyor. Bir tarafta ellerinde dini sembollerle ülkenin Doğusundakiler, diğer taraftan turuncu kıyafetleri içinde zıplayarak kendilerini ifade edenler. Her iki taraf da aynı şeyi istiyor.

Sosyalistler basit suçlamaları bir yana bırakıp tarihten ve önlere yaşananlardan ders almayı öğrenmeli.

**“Orası olağan bir yer değil. Sonuçta Irak'taki direniş dört dörtlük o  
Direnişin kirlendiğini söylemek bana biraz k**

# Amerika Irak'ta h

**Arife Köse Filistin'den yeni dönen gazeteci Mete Çubukçu ile görüştü. ABD'nin Irak'a saldırısı sırasında Irak'ta da bulunmuş olan Mete Çubukçu'nun “Bizim Filistin” adlı bir kitabı genişletilmiş olarak yeniden yayımlandı. Arife Köse Mete Çubukçu ile Filistin ve Irak üzerine konuştu.**



**Halk Arafat'ın ölümünü nasıl karşıladı? Gerçekten televizyonlardan gördüğümüz gibi Arafat bütün Filistin direnişinin tek temsilcisi olarak görülüyor mu?**

Arafat'ın cenaze törenine katılım gerçekten çok yüksekti. Ve bunların belki yarısı Arafat'ı eleştiriyordu. Bence bu iki noktayı ayırmak lazım, yani Arafat'a duyulan sevgi, onun bu hareketin simgesi olması, bu hareketin onunla birlikte bu olumlu anlamıyla noktalara gelmesi başka bir şey.

Onu, çevresini, politik yolsuzlukları, anti-demokratik uygulamaları eleştirmek başka bir şey. Ama Arafat Filistin'de kendisini seven sevmeyen herkes için, buna Hamas'ı da katıyorum, tek liderdi.

**Arafat'ın ölümü Filistin Kurtuluş hareketi üzerinde nasıl bir etki yaratacak? Mesela Hamas'ın bundan sonraki tutumu ne olacak?**

Ben Filistin kurtuluş hareketinin bir çıkmaza gireceğini düşünmüyorum. Tabii ki yalpalamalar olabilir ama bunlar doğal.

Arafat'ın ölümüyle birlikte "demokratikleşme" sürecine girilecek bence. Mesela ilk defa El Fetih içinden iki aday çıkıyor.

Önümüzdeki yıl El Fetih kongresi yapılacak. Hamas'ı ise ayrı bir yere koymak lazım.

Arafat Filistin toplumunun her şeyiydi, ama hareketin her şeyi değildi, El Fetih'in de her şeyi değildi. Bazen hareket Arafat'ın denetiminden çıktı.

Hamas ise hem toplumsal tabanı, silahlı mücadeleyi tercih etmesi, bu toplumsal tabanla kurduğu ilişkiler, talepleri açısından ayrı bir

yerde duruyor.

Örneğin Hamas cami ve okul yönetimlerinde söz hakkı istiyor. Hamas belki Oslo'yu kabul etmedi, ama daha çok İsrail'i suçlayıp Arafat'ın üzerine gitmedi. Ayrıca Gazze'de El Fetih ile beraber mücadele ettiler.

**Sizce Filistin'de daha radikal çıkışlar olabildi mi?**

Çok radikal çıkışların olabileceğini düşünmüyorum.

Hamas bile 1967 öncesi sınırları çerçevesinde Gazze ve Batı Şeria'da kurulacak bir Filistin devleti için on yıllık ateşkes ilan edebileceğini açıkladı.

Bu çok gerçekçi görünmüyor ama, önemli olan Hamas'ın bunu dilendirmiş olması. Çünkü aslında Hamas Ürdün'den Akdeniz'e kadar uzanan bir Filistin devleti istiyordu.

FKÖ'de Hamas'ı siyasi sürecin içine çekmeye çalışıyor. Hamas aday göstermeyeceğini açıkladığında, gittiler ve en azından ara kadrolar için aday göstermelerini istediler. Tabii bu hemen Hamas silahlarını bırakacak



**Direnen Filistin!**

anlamına gelmiyor.

**Sizce Filistin'de iki devletli çözüm mümkün mü?**

İdeal olanı bu tabii ki ama oradaki insanlar bunun olabileceğine inanmıyorlar. İsrail ve Filistin halkı arasında hem fikir hem de gönül bağları tamamen kopmuş durumda. Bence olabilecek olan aynı topraklarda, yan yana iki ayrı devletin olması.

**Seçime girecek adayları siz nasıl değerlendiriyorsunuz? Aralarında nasıl bir fark var?**

Bence büyük olasılıkla

Mahmud Abbas seçimi kazanacak.

Kendisi Oslo sürecinde de bulunmuş birisi. Fakat İsrail'in dediği gibi ılımlı değil, yani pazarlık yapma yeteneği olan birisi. Zaten sonuçta, masaya oturduğunda bu tür liderler arkalarındaki halkı düşünmek zorundalar.

Sonuçta Mahmud Abbas eski yönetimi temsil eden bir isim.

İkinci aday ise Mervan Barkuti.

Bence Barkuti İkinci İntifada'nın tek temsilcisi, tek lideri. Zaten şu anda hapiste. Fakat Filistin halkı

daha tecrübeli olanı, masada pazarlık yapma deneyimi ve gücü daha fazla olanı seçecektir.

Ama Abbas'ın işinin kolay olduğunu düşünmemek lazım. Çünkü attığı her adımda büyük eleştirilerle karşılaşacak.

**Buradan Irak'taki seçimlere geçerse, Irak'ta seçim yapma koşulları var mı sizce?**

Seçimler olabilir ama, tabii ki saçma sapan bir seçim olacak.

Seçimleri ekmek karnesine dayanarak yapmayı düşünüyorlar. Hiçbir yerde sayım yapılmış değil.

Güneyde, Şii bölgesinde belki seçim yapılabilir ama, orta bölgede, Sünnilerin olduğu yerde bu mümkün değil. Bunun alt yapısı yok.

İnsanlar hem sandık başına gitmeye korkacaklar hem de büyük bir çoğunluğu seçimi protesto edecekler.

Şiiler seçim yapılmasını istiyorlar. Zaten bütün Şiiler tek liste çıkarıyorlar. Ahmet Çelebi bile Sistani'nin listesinden girecek. Böylece 275 sandalyenin 145'ini almayı garanti altına alıyorlar ki bu Şiiler için müthiş bir şey.

Sünniler işgal koşullarında seçim yapılamaz diyerek

boykot ediyorlar. Kürtler de seçim yapılmasını istemiyorlar ama onlar politik bir tavırdan çok kış koşullarını bahane olarak gösteriyorlar.

Tabii bir de işin şu boyutu var, Şiiler seçilse bile seçimden sonra Amerikalılar ile birlikte çalışmak zorunda kalacaklar.

Peki Amerikalılara git diyebilecekler mi? Diyemeyeceklerse nasıl çalışacaklar? Dolayısıyla başka bir çelişki ortaya çıkacak.

**Amerikalılar her yerde egemen mi?**

Kesinlikle hakim değiller. Hiçbir yerde rahat değiller. Sadece kendilerini korumaya çalışıyorlar.

Herhangi bir düzen kurabilmiş değiller. Bu yüzden zaten seçim sırasında ek asker göndermeyi düşünüyorlar.

Sadece Kürt bölgesinde biraz daha rahatlar. Güneyde hiçbir hakimiyetleri yok, Oraya tamamen Şiiler hakim.

Denetimi ancak Felluce'ye yaptıkları türden saldırılarla sağlayabiliyorlar. Fakat onda bile tam olarak başarılı olamıyorlar.

**Amerika gibi askeri gücü tartışılmaz olan bir ülke**



**ABD tarafından özgürleştirilen Felluce'de ailesini kaybetmiş özgür bir Iraklı kadını!**

rganize, tek bir liderliği olan bir direniş değil.  
olaycılık gibi geliyor.”

# makim değil!



ABD tarafından özgürleştirilen Iraklı çocuklar

## bunu neden yapamıyor?

Bence Irak'ta olanlar bir işgalin sadece askeri güçle başarılamayacağını iyi bir göstergesi.

ABD üç hafta içinde Irak'ı işgal etti, üzerinden neredeyse iki yıl geçti, hala bu işgali oturtamadı.

Çünkü Amerika bütün propagandasına rağmen insanları ikna edemiyor. Hem Irak halkı hem de dünya kamuoyu Amerika'nın Irak'a aslında neden gittiğini biliyor.

Ayrıca Irak halkı direniyor. Belki herkes silahla direnmiyor, ama mesela Amerikalıların söylediklerini yapmıyor. Herhangi bir şehre girdiğinde Amerika hiçbir destek görmüyor.

## Peki siz Irak'a rahat girebiliyor musunuz?

Artık giremiyoruz. Ben en son Temmuz'da gittim.

O dönemde gazetecilerin, yabancıların kaçırılması olayları yeni başlamıştı. Bağdat'ta hemen hemen hiç gazeteci yoktu. Yollar güvenli değildi. Şu anda da gazeteciler için çok tehlikeli. Bu yüzden ben şahsen gitmek istemiyorum. Ayrıca tehlikeli olmasının ötesinde zaten gazetecilik yapamıyorsunuz.

## İliştirilmiş gazetecilik

## denen bir olay var zaten değil mi?

Evet, iliştilmiş gazeteciler, Amerikan ordusunun bir bürosuna başvuruyorsunuz. Haber yapmak istediğiniz bölgeyi söylüyorsunuz. Onlar sizi bir birliğin yanına veriyorlar ve siz o birlikle beraber gidip haber yapıyorsunuz.

Bir sözleşme imzalıyorsunuz. Ve ancak o sözleşmenin sınırları çerçevesinde görüntü çekebiliyorsunuz ve yazabiliyorsunuz. Ondan daha fazlasını söylemeniz yasak. Dolayısıyla her şeyi bir Amerikalı'nın gözüyle görmek zorundasınız.

Ben bunu tek başına bir yöntem olarak eleştiriyorum. Bunun karşısında bağımsız gazeteciler olsaydı belki kabul edilebilirdi, ama yok.

Ben hala oraya giden "iliştirilmiş" gazetecilerden birisinin, bir daha Irak'a girememeyi göze alıp gerçekten olan bitenleri anlatmasını bekliyorum.

**Özellikle Türk kamyon şoförlerinin öldürülmesiyle başlayanın ardından Irak'taki direnişin ahlaki olmadığı yönünde bir tartışma başladı. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?**

Bizim kamyon şoförleri Amerikalı askerlere uçak benzini, prefabrik ev ve gıda taşıyorlar. Dolayısıyla Irak halkı da onları işgalin işbirlikçileri olarak görüyor.

Tabii bunlar olmasa iyi olur. Ama Irak'ta sadece Türk şoförler öldürülmüyor, başka yabancılar da öldürüldü şimdiye kadar.

Ama bence şunu bilmek önemli, Irak'ta bir savaş var, işgal var. Orası olağan bir yer değil.

Sonuçta Irak'taki direniş dört dörtlük organize, tek bir liderliği olan bir direniş değil. Direnişin kirlendiğini söylemek bana biraz kolaycılık gibi geliyor.

## Bush'un yeniden seçilmesi Irak'ta nasıl bir etki yarattı?

Bu konuda çok kesin verilere sahip değilim, ama özellikle Amerikan askerleri üzerinde kötü bir etki yarattığını düşünüyorum.

Çünkü aslında askerlerin hepsi Irak'tan ayrılmak istiyorlar. Peki Bush seçilmeseydi Amerika Irak'tan çekilecek miydi diye sorabilirsiniz. Tabii ki hemen çekilmeyecekti. Fakat oradaki askerler Bush'un yeniden seçilmesinin ardından bu işin daha uzun süreceğini ve daha kanlı olacağını biliyorlar.

Zaten bugüne kadar

yaşanan sürecin askerler üzerindeki psikolojik ve fiziksel etkileri korkunç boyutlarda. Çünkü askerler korkuyorlar, kendilerini güvende hissetmiyorlar.

## Peki bu işgal nasıl sona erecek mi, erecekse bu nasıl olacak?

Ben bu işgalin çok kısa sürede biteceğini düşünmüyorum. Amerika Irak'tan kolay kolay çekilmeyecektir. Ama bu olmasa bile bence, öncelikle Amerikan halkının tepkisini göstermesiyle olacak, ya da en azından öyle olmalı diye düşünüyorum.

Bu yazıyı tamamlamak için sayfa 8'de "Asker aileleri örgütleniyor" başlıklı yazıya bakın.

## BİZİM FİLİSTİN Bir direnişin tarihçesi

Mete Çubukçu



Karakedi Kitabevi'nden  
% 10 indirimli olarak  
alabilirsiniz

## İşgalden daha fazla acıyı ne verebilir ki?

F. ALOĞLU

İki hafta önce Ahmet Insel *Radikal* 2'de yayınlanan bir yazısında "İşgale karşı direnişin meşruiyeti değil bugün sorguladığımız. Bu direnişin, ne adına olursa olsun, kullandığı araçların vahşeti, insanlık dışına çıkma rahatlığı. İşte bu, bugün, işgal kadar, hatta ondan daha fazla acı veriyor. Daha fazla acı veriyor, çünkü insanlık dışı eylemlere insani değerler adına karşı çıkan, direnen, ona karşı verdiği mücadelede, velev ki savaş gibi pis bir işe girişmek zorunda kalsa da, bu değerlerden taviz vermeyen geleneğin can çektiğini görüyoruz" diyor.

İnsel'e göre direnişçilerin kullandığı yöntemler bizi direnişi destekleyemez hale sokuyor. İnsel'in bu tutumu oldukça yaygın. Birçok sosyalist İnsel'in bu görüşlerini paylaşıyor.

Hindistanlı yazar Arundhati Roy ise şöyle yazıyor: "Irak direnişi İmparatorluğa karşı en önde savaşıyor. Dolayısıyla onların savaşı bizim de savaşımdır."

"Birçok direniş hareketi gibi farklı grupları içeriyor. Eski Baascılar, liberaller, İslamcılar, eski tutumlarından vaz geçmiş işbirlikçiler, Komünistler, vs. Tabii ki oportünizm, yerel rekabet, demogoji ve suçla dolu. Ama eğer sadece saf olan hareketleri destekleyeceksek bizim saflığıımıza uygun direniş hareketi yok.

"Bu, direniş hareketlerini eleştirmeyelim demek değil. Çoğunda demokrasi yok, 'liderleri' putlaştırılıyor, bir vizyonları yok. Ama en önemlisi çoğu baskı altında ve yeterli kaynakları yok.

"Irak direnişi nasıl laik, feminist, demokrat ve şiddet kullanmayan yöntemlerle mücadele edebilir diye reçeteler yazmadan önce, kendi tarafımızda, ABD'nin ve müttefiklerinin Irak'tan çekilmesi için mücadeleyi yoğunlaştırmalıyız."

Roy, öök haklı. Bütün kurtuluş hareketleri hemen hemen aynı sorunlarla karşı karşıyadır. Hepsini parçalanmıştır, çeşitli kanatları içerir ve en önemlisi emperyalist, işgalci saldırıya karşı savaşmaktan soluk alacak olanakları yoktur. Direniş hareketlerine dışarıdan bakanların görevi bu hareket içinden cimzilyarak olumsuzlukları bulmak ve "ah ne kötü, ne kötü" diye hayıflanmak değil, tam tersine kendi ucumuzdaki mücadeleyi yükseltmektir.

Irak direniş hareketi içindeki her türlü olumsuzluğu görenler işgale karşı kendi ülkelerindeki savaş karşıtı hareketi ne kadar güçlü bir biçimde inşa ederlerse o kadar başarılı bir katkıda bulunmuş olurlar ve eleştirdikleri eksikliklerin ortadan kalkmasına yardımcı olmuş olurlar.

Öte yandan Irak direniş hareketi çok yaygın. Bir yandan yaygın bir sivil direniş var. Her gün sayısız kentte sayısız gösteri olmakta. Zaman zaman bu gösterilere yüzbinler, milyonlar katılıyor.

Irak direnişi yüzlerce kentte silahlı olarak direniyor. Dişini tırnağına takmış. Ve bu arada kimi unsurlar (direnişçi mi yoksa mafya mı, tam belli değil) vahşi işler yapıyor. Birileri esir kampları oluşturmuş. B unlar kötü ama acaba bütün hareketi bağlar mı?

Gazeteci Robert Fisk örneğin Margaret Hassan'ın öldürülmesi olayına bakarak bunun büyük olasılıkla Başbakan Allawi tarafından örgütlenmiş olabileceğini ifade ediyor. Felluce'nin birleşik direniş güçleri Hassan'ın serbest bırakılmasını isterken, Bağdat'ta direnişçiler sokak gösterileriyle aynı talebi öne sürerken Margaret Hassan'ın öldürülmesi sadece Felluce'yi imha etmek isteyenlerin işin yaramaktadır. Batı'daki desteklerini arttırmak için.

Felluce'de direnişçilerin olduğu iddiası ile esir kamplarını yayınlayan televizyonlar aynı anda Allawi'nin Felluce'de hiç sivil ölmedi açıklamasını da yayınlamaktadırlar.

Bu nedenlerle Irak direnişini eleştirirken daha dikkatli olmak gerekir.

Ahmet Insel ve Irak direnişine karşı eleştirel olanlar elbet- teki Irak'ın işgaline de karşı çıkıyorlar. Ancak Insel "insani (...) değerlerden taviz vermeyen geleneğin can çektiğini görüyoruz" derken aceleci davranıyor. Irak direnişini biraz CNN, ABC, Fox TV'ye benzer bir ağızla, kolayca eleştiriyor.

## Camide bir akşam yemeği

Roni Margulies

Kuzey Londra'nın Tottenham bölgesi İngiltere'nin etnik açıdan en karmaşık bölgelerinden biri: nüfusun yaklaşık %40'ı etnik azınlıklardan oluşuyor ve 150 farklı dil konuşuluyor. Kayıtlı seçmenlerin %6'ya yakınının anadili Türkçe. Nüfus sayımında %55 kendisini beyaz olarak tanımlamış, %28 siyah, %8 Asyalı. Nüfusun %15'i müslüman.

Londra'da artık ağır sanayi kalmadı, ama burası eskiden bir sanayi bölgesiydi. Şimdi en büyük işveren belediye ve etkin örgütlenmeye sahip sendika KESK'in dengi olan UNISON. Bölgedeki mahallelerden biri tüm Londra'da işsizlik oranının en yüksek olduğu mahalle (%16,6). Kısacası, yoksul, göçmenlerin ve etnik azınlıkların yoğun olarak yaşadığı bir işçi mahallesi. İşçi Partisi'nin geleneksel tabanının oturduğu bir mahalle. Nitekim, 2001 genel seçimlerinde İşçi Partisi oyların %67'sini aldı.

Ama Tottenham, aynı zamanda, bu yılın başında İşçi Partisi'ne soldan muhalefet etmek için kurulmuş olan Respect koalisyonunun da doğal tabanı. Savaş karşıtı hareketin içinden doğan, İslam düşmanlığına ve ırkçılığa karşı olan, özelleştirmelerle işsizliğe karşı ve sendikal haklar için mücadele eden bir siyasi oluşum için Tottenham genel seçimlerde önemli bir hedef olacak.

Respect'e karşı medyanın yürüttüğü savaşın ana tezlerinden biri, savaşa karşı olduğu için sadece müslümanların çok olduğu yerlerde oy alabileceği, müslümanların "gericiliğine" ödün verdiği. Bu tez solun bazı kesimlerinde de yankı buluyor. Zaten Respect içinde yer almayan (küçücük) sol grupların eleştirisi (çok zaman İslam düşmanlığına varacak ölçüde) tam da bu.

Tottenham'da bir cami ve bu camiye bağlı bir İslam Kültürü Derneği var. Bu derneğin başkanı Abdul Ali ve genel sekreteri Bibi Khan (ikisi de Pakistan asıllı) Respect'e yakınlık duyuyorlar. Müslüman oldukları için mi? Kısım öyle. Ama ikisi de İngiltere'de yaşıyor, çalışıyor ve çocuk büyütüyor. Hayatlarındaki temel sorun İslam değil, kendileri ve çocukları için sağlık hizmetleri, eğitim sistemi, işsizlik, ücret düzeyleri ve, elbet, ırkçılık. Tüm bu konular da herhangi bir Respect üyesi ile aynı şeyleri düşünüyorlar. Bugüne kadar tüm azınlıklar gibi hep İşçi Partisi'ne oy vermişler. Bugün ise, sadece savaş yüzünden değil, bu nedenlerle de bir daha Tony Blair'e oy vermeyi düşünmüyorlar. Sosyalist mi olduklar? Hayır, ama Blair'in solunda oldukları ve bu saydığım alanlarda solcularla birlikte iş yapmak istedikleri açık.

Nereden mi açık? Aralık başında Respect için para toplamak amacıyla cami derneğinde bir akşam yemeği düzenlediler. Yemekleri dernek üyeleri hazırladı, hem camide hem Respect taraftarları arasında bilet satıldı. Yemeğe 200 kişi katıldı: 70 Respect üyesi, 130 müslüman. Toplanan 2000 sterlin tümüyle Respect'e verildi.

Genel seçimlerin seneye Mayıs'ta olması bekleniyor. Tottenham'da Blair'in adayına karşı çıkacak olan Respect adayının masrafları daha şimdiden çıktı.

## Hollanda

### Sosyal Forum toplandı

Bu sene Hollanda Sosyal Forum'u ilk toplantısını yaptı. 4200 kişinin katıldığı sosyal forumda canlı tartışmalar yaşandı.

Hollanda Sosyal Forumu ırkçılığın çok arttığı bir dönemde gerçekleşti ve bu nedenle ırkçılık, islam korkusu gibi konular tartışmaların çoğuna hakim oldu.

Bilindiği gibi Kasım ayı başında bir rejisörün bir müslüman tarafından öldürülmesini ırkçı örgütlenmeler kullanmaya başladılar. Bir çok camii ve göçmen işçilerin kullandığı okullara yangın bombaları atıldı.

Sosyal Forumu katılanlar önümüzdeki dönemde ırkçılığa karşı bir kampanyaya başlatma kararı aldı.

## Başka bir dünya mümkün

Doğan TARKAN

Bu yazı dizisi gelecek sayıdan itibaren devam edecek.

## İşgalin çirkinliğine karşı ezilenlerin birliği



"Benim bir oğlum öldü. Onun tüm ailesi öldü.

## İngiltere'de

# Asker Aileleri Savaşa Karşı

İngiliz emperyalizminin uzun ve kanlı tarihinde ilk kez, asker aileleri savaşa karşı bir örgütlenme oluştu.

Akrabaları Irak'ta bulunan (ve bazıları ölmüş olan) 11 ailenin temsilcisi Ekim ayında Tony Blair'in Başbakanlık Konutu'nun önünde bir basın toplantısı yaparak **Asker Aileleri Savaşa Karşı** örgütünün kuruluşunu ilân ettiler

Irak savaşı sonucunda hem kişisel olarak hem genel olarak yaşanan acılardan

kimi sorumlu tuttuklarını Konut'un kapısına siyah bir çelenk bırakarak belirten aileler daha sonra Parlamento'nun önünde savaşa karşı bir gösteriye katıldılar.

Medyanın yaygın ilgisini toplayan örgüt hakkında BBC televizyonu "Blair için bir kriz daha" yorumunu yaptı.

Bu ayın ilk haftasında, **Asker Aileleri Savaşa Karşı**'nin önde gelen isimlerinden, oğlu Gordon Basra'da ölen **Rose Gentle** yine haberlerdeydi.

Felluce katliamı sırasında Amerikan askerleri tarafından evi bombalanan ve 8 kişilik tüm ailesini kaybeden **Ayşe Salim** adlı 4 yaşında Iraklı bir kız yaralı olarak İngiltere'ye getirilmiş, Manchester'de bir hastanede yatıyordu. **Rose Gentle**, elinde hediyelerle Ayşe'yi hastanede ziyaret etti.

Oğlu Irak'ta ölen bir kadınla tüm ailesi ölen küçük bir kızın kucak kucağa ölen resimleri Tony Blair'e bir şey ifade

etmemiş olabilir, ama savaş karşıtı hareketin asker ailelerine bile sirayet etmiş olmasını kara kara düşünüyor olduğundan kuşumuz olmasın.

Amerika'dan sonra İngiltere'de de asker ailelerinin örgütleniyor olması savaşa karşı hareketin yaygınlaşmakta olduğunu da gösteriyor.

**Asker Aileleri Savaşa Karşı örgütüne ulaşmak için**  
[www.mfaw.org.uk](http://www.mfaw.org.uk)

## Amerika'da Asker Aileleri Seslerini Yükseltiyor'dan İngiltere'de Asker Aileleri Savaşa Karşı'ya mesaj:

Asker Aileleri Savaşa Karşı örgütüne, Amerika'da Asker Aileleri Seslerini Yükseltiyor'un üyesi olan 1900 aile adına sizleri selamlıyoruz. Bizler, yalanlar temelinde başlatılmış olan, akrabalarımızın ve sevdiğimizimiz gönderilmiş olduğu, savaşmış olduğu, ileride gönderilebilecek olduğu ve ölmüş olduğu Irak savaşına karşı seslerimizi yükseltiyoruz. Üyemiz olan Dante

Zappala'nın sizin de kuruluş toplantı ve etkinliklerinizde bulunabilmiş olmasından çok memnunuz. Belki de bildiğiniz gibi, Asker Aileleri Seslerini Yükseltiyor (Military Families Speak Out, MFSO) iki yıl önce bu ay, iki asker ailesinin Irak'ın işgal edilmesini engelleyebilmek için seslerini yükseltmeleriyle kuruldu. Bugün üye sayımız neredeyse 2000 aileye ulaştı ve her gün yeni aileler bize katılıyor.

Ülkemizin tüm eyaletlerinde (50 eyaletin hepsinde) üyelerimiz var. Ayrıca, Porto Rico, Almanya ve birkaç başka ülkede, sevdiğimiz ABD silahlı kuvvetleri üyesi olan üyelerimiz var. Sizinle birlikte çalışarak, bu yasadışı ve ahlâksız savaşa son vermek için ülkelerimizin ikisinde de asker ailelerinin sesini yükseltmekten gurur duyacağız. Kuvvetiniz, cesaretiniz ve insan sevginiz için teşekkür

ederiz. Bu zor günlerde sesiniz her zamankinden daha değerli!

Barış ve Dayanışma içinde,

Military Families Speak Out  
[www.mfso.org](http://www.mfso.org)

**Asker Aileleri Seslerini Yükseltiyor üyesi Michael McPhearson, geçtiğimiz Ocak ayında İstanbul'da Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun düzenlediği Savaşızsız Bir Dünya İçin Uluslararası Buluşma konferansına katılmıştı.**



# Emeğin yeni bir politik sese ihtiyacı var

**Doğan TARKAN**

Son 15 yıldır sol hareket Türkiye’de gerilemektedir. Bu gerileme sosyal demokrasiden başlayarak daha sola kadar uzanan bütün bir hareketi kapsamakta.

Her seçimde istisnası bir biçimde sol bir öneğine göre daha kötü bir sonuç almakta. Sola bakan, solu umut olarak görenler azalmakta.

Sosyal demokrasi kadar sosyalist solun oyları da düşmekte.

Kimileri sosyalistler için seçimler önemli değildir diyebilir.

Öncelikle, iktidara gelme aracı olarak seçimler önemsiz olabilir ama gücünü sınıma açısından önemlidir. Bu nedenle değil mi ki hemen her sosyalist grup olanak bulduğu an seçimlere katılmaya çalışmaktadır. Son derece küçük sosyalist gruplar dahi seçimlere katılmanın araçlarını oluşturmaya çalışmaktadır.

Seçimlere katılmakta gösterilen bu heyecanın başlıca nedeni, seçimlerin geniş ve oldukça özgür bir propaganda olanağı vermesi.

Ne var ki bütün bu grupların aldıkları sonuçlar açıkçası felakettir. Son yerel seçimlere katılan bir sosyalist grubun bağımsız adayının İstanbul’un bir seçim bölgesinden aldığı 100’ün altındaki oyu başarı olarak görmeye çalışması, ya da bir başka partinin oyları her iki seçimde de binde 2 olmasına rağmen bu kez başarı olarak görmeye çalışması, ceyaz ÖDP’nin oylarında büyük bir düşüş olmasına rağmen Hopa belediyesini kazanmış olması, bütün bunlar sonuçların felaket olduğunu gösteriyor.

Son olarak ise, 3 Kasım fenel seçimlerine kurulan, ÖDP ve sosyal demokrasiyi içermeyen seçim bloğu, ardından, yerel seçimlerde kurulan ve bu kez ÖDP ve sosyal demokrasiyi de içeren seçim bloğunun aldığı sonuçlar, en baştan yaptığımız tesbitin ne denli doğru olduğunu belki de en somut kanıtlarıdır. Her iki seçim ittifakı da Kürt hareketine rağmen ağır yenilgiye uğramıştır.

Seçimleri bütünüyle küçümseyen, hiç bir seçime katılmayan ve hatta belki de boykot çağrısı yapan sol için de durum başarılı değil. Bunun için de çeşitli kitle eylemlerine ve bu eylemlerdeki solun gücüne bakmak yeterli. Son olarak 20 Kasım eyleminde en büyük sol kortejin 5-600 kişi olması, bütün solun 100 bin kişide sadece 2 bin kişi olması yeterli değil mi?

Veya son 1 Mayıs gösterisinin cılızlığı sollun durumunu anlatıyor mu?

Sosyalist işçi gazetesi solun güç kaybettiğini sürekli anlatır.



Çünkü önce durumu net bir biçimde görmek gerekir. Güç kaybediyoruz.

Sonra, nedenlerini aramak gerekir.

## Sol neden geriliyor?

Solun gerilemekte olmasının en önemli nedeni 1989’da olanı kavrayamamış olmasıdır.

1989’da yıkılan duvarı hala burjuvazi ile aynı ağızdan sosyalizmin yıkılışı olarak görenler, yıkılanın ne olduğu konusunda bir sıçrama yapamayanlar, son tahlilde yıkılanı sosyalizm olarak anlatanlardır. Yıkılan SSCB’yi, Gürcistan’ı, Doğu Almanya’yı, Bulgaristan’ı, General Jaruzelski’nin Polonya’sını sosyalizm olarak anlatmaya devam ederseniz, hala yaşayan Küba veya Kuzey Kore’yi sosyalizm olarak anlatmaya devam ederseniz, “ama sağlık sistemi parasız” diye Küba’yı savunmaya çalışırsanız, sosyalizmin gelişme şansı olmaz.

Solun gerilemesinin tamamlayıcı bir nedeni ise kısaca sektektir. Yanlış, emekçi yığınlarından uzak bir dünya özlemini sosyalizm diye anlatan bir sol bir de bütün gelişmelerde sekte bir tutuma sahip olunca emekçi yığınlarından iyice kopmaktadır.

Her olayda sadece partisini, örgütünü öne çıkarmaya çalışan, hareketi inşa etmeyi, genişletmeyi hemen hemen hiç düşünmeyen bir sol sonuç olarak daralmaktadır.

Artık, 10-15 kişilik “basın açıklaması eylemleri” kabul görür oldu. Geçenlerde altı parti ve İHD’nin ortak basın açıklamasına 23 kişi katıldı. Bu altı parti içinde adı olmayan DSİP, 2 kişilik katılımıyla DEHAP’dan sonra

ki büyük gruplardan birisini oluşturmaktaydı!

## Sendikalar ve kitle örgütleri

Solun gerilemekte olduğunun en çarpıcı bir diğer örneği ise sendikalar ve kitle örgütlerindeki durumdur.

Sol siyasetin yanı sıra solun etkin olduğu sendikalar ve diğer kitle örgütlerinde zor günler yaşanmaktadır.

İşte KESK. Giderek harekete geçirebildiği emekçi sayısı düşmektedir. Bir çok eyleme katılımı son derece küçüktür. İşte DİSK. Kimi sendikaları ve şubeleri sağın eline geçerken eyleme katabildiği gücü varla yok arasındadır.

Diğer kitle örgütlerinde de hemen hemen aynı gözlemi yapabiliriz.

Bu gerilemenin de asıl nedeni var olan soldur. Emekçi yığınlarında uzak bir sosyalizm propagandası ve sektektir sendikaları ve bütün diğer az ya da çok etkin olunan örgütlenmeyi güçsüzleştirmektedir.

Emekçi örgütlenmeleri güç kaybederken elbette solda daha hızlı güç kaybetmektedir.

Memurlar için çıkarılan güdük sendika yasasının çıkışına direnemeyen KESK, bugün de Eğitim-Sen’in kapatılmasına direnememektedir. Aynı şekilde kamu personel yasasına karşı da tüm sendikal hareketin bir direniş gösterdiği söylenemez.

Bütün bu söylemlerde solun her türlü sendikal örgütlenmeyi dernek gibi, ya da sol örgütler gibi ele alması etkindir.

Günlük mücadeleni küçümsemesi ve yerine soyut bir “siyasal mücadele” kavramının geçmesi, “siyasal mücadele”nin ise çarpık sosyalizm anlayışının

anlatılması olarak kavranması emekçileri soldan, solun etkin olduğu her türlü örgütlenmeden uzaklaştırmaktadır.

## Hareketin gerçek boyutları

Oysa, Türkiye’de sosyalist hareketin içinde olduğu durumdan tamamen farklı boyutlarda bir hareket var. Her yerden fıskırıyor.

Savaş karşıtı hareketin gösterdiklerine geçmeden, kısaca GDO’ya Hayır Platformu’na değinmek istiyorum.

Bu Platform kurulmasından çok kısa zaman sonra yaptığı ilk kampanyasında bir ay da 80 bin imza topladı. sadece bu bile hareketin gelişmeye, örgütlenmeye ne denli hazır olduğunu göstermekte. Ayrıca artık çok sık bir biçimde çeşitli konularda kampanyalar, koalisyonlar, platformlar kurulduğunu görüyoruz. Hızlı bir örgütlenme ve mücadeleye çok çeşitli lanlarda atılım var.

İnsanlar soldan umudu keserek kendi başlarına yeni mücadele alanları ve bu alanlara dönük örgütlenmeler oluşturuyorlar.

Savaş karşıtı hareket ise başlı başına önemli bir olay.

Bildiği gibi, savaş karşıtı hareketin bütün eylemleri beklediği kadar büyük olmadı. Çeşitli ülkelerde çok daha büyük savaş karşıtı gösteriler olarak daha küçük eylemler oldu.

Bunun da başlıca nedeni var olan sekte soldur. Savaş karşıtı örgütlenmeleri bile “sivil toplum örgütlenmesi” olarak tanımlayan bu sol besbelli ki anti-empyralizmi sivil toplumculuk olarak görüyor. Savaş karşıtı

hareketi “iktidar hedefi yok” diye suçlayanlar empyralizme karşı mücadele etmek isteyenleri yok sayıyor.

1 Mart’ta tezkerenin oylanmasından hemen önce yapılan gösteriden ve 27 Haziran’da NATO zirvesi ve Bush’un Türkiye’ye gelişi nedeniyle yapılan gösteriden önce yapılan sokak çalışmalarını büyük emekçi yığınların durumunu açık bir biçimde göstermektedir.

Bu çalışmalarda açılan standlara ilgi tek kelime ile muazzamdı. Dağıttığımız bildiriler kapı kapı gidiyordu. Hemen herkes, istisnasız savaşa karşı birşey yapmak istiyordu. İşte bu hava örgütlenmeye son derece yatkın, istekli muazzam bir gücün varlığını göstermektedir. Şimdi görev bu yığınları örgütlemektir.

## Emeğin yeni sesi

Sol emeğin sesi olmayı hedefler. Ancak, var olan solun bunu yaptığını, yapabileceğini düşünmek mümkün değil. Günün ihtiyacı yeni bir sesin örgütlenmesidir.

Emeğin yeni sesi yukardan aşağı inşa edilemez. Aşağıdan yukarı kurulmak zorunda. Yani savaş karşıtı hareketten ve çeşitli başka kampanyalardan, yoğun bir dışa dönük faaliyetten ve daha da yoğun bir tartışmadan geçer.

Birlik, tartışmadan oluşamaz. Bu nedenle bir yandan antikapitalist forum türü tartışmalar düzenlemek, diğer yandan savaşa ve yeni liberal politikalara karşı her kampanyada yer almak, bu kampanyaları güçlendirmek, yeni aktivistlerle buluşmak için mücadele etmek zorundayız, hem de aktivistlerin yoğun tartışmasını örgütlemek zorundayız.

Emekçi yığınlara dönük faaliyet daha fazla aktivisti bir araya getirirken, tartışma süreçleri bu aktivistlerin harekete nasıl müdahale edeceklerini tartışacaktır. Bu iki süreci geliştirebildiğimiz ve tek bir sürece dönüştürebildiğimiz ölçüde yeni, emekçi yığınlara güç veren bir ses oluşturmak mümkündür.

Hareket ve devrimci partinin inşası konularında aşağıdaki yazılar oldukça yararlı. Her iki makale de Sosyalist İşçi satıcılarından ve Karakedi Kitabevi’nden istenebilir.

**Anti-kapitalist hareket ve devrimci sol**  
*Alex Callinicos*  
**Partinin İnşası**  
*John Reeds*

# Yeni bir Kırmızı Kitap daha mı?

Türk devletinin en tepedeki akıllı kafalarının yeni bir Milli Siyaset Güvenlik Belgesi hazırladığı bilgisi geçtiğimiz günlerde basına sızdı. Koşulların değiştiği ve Türkiye'nin iç ve dış tehditler konusunda önceliklerini değiştirmesi gerektiği fikri yeni belgenin hazırlanmasının temelini oluşturuyor. Devletin çeşitli organları ve bürokrasi arasında yazışmalarla, el altından yeni düşman tariflerinin yapıldığını duyuyoruz.

Piyango kime vuracak? Bu güne kadar "etrafı düşmanla çevrili ülke" paranoyasının kağıda dökülmüş hali olmaktan başka bir işlevi olmayan Kırmızı Kitap, içerde de komünizm, Kürt hareketi ve siyasal İslamı dönem dönem sıralamasını değiştirse de belli başlı tehditler olarak öne sürüyordu. Türkiye, değişen koşullara yaka uydurmaya çalışıyor. 11 Eylül sonrası Bush ve kabinesinin küresel tehdit

tanımları, ABD'ye eskimiş zincirlerle kölece bir bağlılık gösteren tüm devletlerin de tehdit tanımlarını Bush'unkine uyarlamaya zorladı. Bush, ABD'nin öncelikli hedefinin "terörizm"e karşı mücadele vermek olduğunu açıkladı. Hiç şüphemiz olmasın ki Türkiye Devletinin "fikir üreticileri" de öncelikli düşmanı "terörizm" olarak belirleyecektir. Geçmiş on yılların "bölücülük" tehdidinin

yerini bugün ABD'nin istediği şekilde terörizm almaktadır. Değişen çok bir şey olmayacak. Bölücü sol, bölücü Kürtler, bölücü şeriat yerine, terörist sol, terörist Kürtler ve terörist şeriatçılar geçecektir. AKP'nin demokrasisi işte buraya kadar. Devletin en gizli odaklarıyla tehdit tanımları yapmak AKP'nin de bütün iktidarlar gibi Türk egemen sınıfının çıkarlarını ve küresel sermayenin politikalarını kolladığını göstermekte.

Çeşitli renklerde üniformalar giymiş, çeşitli renkte kravatlar takmış insanların yaşamlarını etkileyecek tehdit tanımlarını boş çıkartmalıyız. Bu tehdit tanımlarını yapanların, Susurluk çetesiyle, faşistlerle ve mafyayla ne kadar içli dışlı olduklarını unutmamalıyız. Biz de tehdit tanımımızı yapalım: Küresel sermaye, TÜSİAD, Bush ve politikaları, AKP ve politikaları!

## Deniz kazası geliyor

İstanbul ulaşımını merkezileştirme adına bugüne kadar Türkiye Denizcilik İşletmeleri'ne bağlı olan şehir hatları işletmeleri İstanbul Büyükşehir Belediye'sine devrediliyor. Şehir Hatları'nın oldukça yaşlı olan gemilerle verdiği hizmet büyük ölçüde bu gemilerde çalışan denizcilerin bilgileri ve çabaları ile sürüyor. Türkiye Denizciler Sendikası'na üye olan denizciler şimdi işten atılma tehlikesi ile karşı karşıya. Büyük Şehir Belediyesi TDI gemicilerini işten atarak yerlerine deneyimsiz gemiciler almayı planlamakta. Bu ise denizde ciddi bir faciaya davetiye çıkarmakla eş anlamlı. Büyük Şehir Belediyesi diğer taraftan özel motorları da şimdiki denizcilik işletmesi gemilerinin yanı sıra işletmeyi planlıyor. Yetersiz küçük ve yavaş olan bu motorlarla denizdi bir facia olasılığı daha da artıyor

## GDO'ya hayır Şirketler teşhir edilmeli.....

GDO'ya Hayır Platformu kampanya değerlendirmesi ve yeni yönelimleri konuşmak üzere toplantı yaptı. Toplantıya 25 kadar aktivist katıldı.

Bir ayda 100.000 imza toplanması başarılı.

Kampanyanın diğer bir başarısı da Tarım Bakanlığı'nın Canavar Balon etkinliğini ziyaret etmesi ve Ulusal Biyo Güvenlik Komitesi'ne platformunda davet edilmesi oldu. Kampanyaya katılan aktivistler açısından yapılan değerlendirmeler de oldukça olumluydu.

Hemen herkes kampanyanın ulusal ölçekte konuşuluyor olmasından, GDO'nun tehlikelerinin kamuoyuna yaygınca duyurulmasından memnun kaldıklarını ifade ettiler. Önümüzdeki süreçte yapılmasına ilişkin tartışma ise kampanyanın politik perspektifine ilişkindi.

Kampanyanın anti-kapitalist bir noktadan hareketle şirketleri teşhir etmesi gerekliliği konusunda ortaklaşıldı. Kimi arkadaşlar, Ünilever, Nestle gibi şirketlere ilişkin çeşitli eylemlilikler yapmayı önerdi.

18 Aralık tarihinde "Elleri Soframızda" toplantısıyla ilgili bilgi verildi. Toplantıya platform aktivistleri davet edildi. Toplantı arasında pek çok arkadaş panelin el ilanlarını dağıtmak üzere aldı.

Ayrıca 19 Mart tarihinde Irak'ta ki işgale karşı yapılacak mitinge çağrı yapıldı. Katılımcılar Irak'taki işgale GDO sorununu hemencecik bağladılar. "ABD Irak'ta GDO'lu tarım yapıyor" 19 Martta yapılacak mitinge olumlu baktıklarını söylediler.

# Eğitim-Sen kapatılamaz

AKP'nin haksız, art niyetli ve şovenist saldırısı 7 Aralık'ta Kadıköy Meydanı'nda biber gazı olarak sürdü.

Eğitim-Sen'in kapatılması istemiyle açılan davanın yeniden görüleceği gün Ankara'da yapılacak eyleme önden gitmek isteyen eğitim emekçileri ve Eğitim-Sen'in kapatılmasına karşı olanlar polisin şiddetli saldırısıyla karşı karşıya kaldık. Beşiktaş İskeleyi öndeki Meydan'dan yapılan basın açıklamasına yaklaşık 500 kişi katıldı. Basın açıklamasından sonra, Ankara'ya önden gidecek arkadaşlarımızı yolcu etmek için "Eğitim-Sen Kapatılamaz" pankartının arkasında kortej oluşturup caddeyi kapattık ve yürüyüşe geçtik.

Önümüz Çevik Kuvvet tarafından hızla kesildi. Sendikamızın ses aracına el koymak isteyen polislere karşı direnirken, Çevik Kuvvet gayet çevik bir şekilde son hızla gaz bombalarıyla saldırdı.

İlk saldırıda 16 kişi göz altına alındı, bir öğretmen başından yaralandı.

Saldırıya öfkeli emekçiler bir süre Kadıköy'ün ara sokaklarında direndikten sonra hep birlikte Kadıköy'de Altı Yol'da bir kez daha buluştuk.

Yeniden yürüyüşe geçtiğimizde polis yeniden biber gazı sıkarak saldırdı. Yine göz altılar ve yaralanmalar oldu. Yeniden dağılan kortej Eğitim-Sen 2 Nolu

Şube'nin önünde buluştu.

Burada alınan karar gereğince bir kez Altı Yol noktasına yöneldik. Polis slogan atılmaması kaydıyla yürüyüşe izin verdi.

Polisin yürüyüş gibi en basit demokratik talebe bu kadar seri ve keskin bir biçimde saldırması, AKP hükümetinin Eğitim-Sen'i düşmanı olarak gören yaklaşımının bir ürünü.

Gözaltına alınan arkadaşlarımızın, biber gazından fenalık geçiren eğitim emekçilerinin ve Ankara'daki davaya önden gitmek için fedakarca yola çıkan arkadaşlarımız için yapabileceğimiz bir şey var: Ankara'daki Eğitim-Sen eylemine destek olmak, bu eylemi büyük, ama çok büyük yapmak için bir kampanya halinde örgütlenmek.

Bunun sonucunda AKP'ye Eğitim-Sen'i kapatmaya cüret edemeyeceğini de göstermiş olacağız.

Öte yandan, hükümetin Eğitim-sen'e saldırısı tüm emek hareketine saldırısının sivri ucu.

Eğitim-Sen'i kapatmayı başarlarsa ardından KESK'e ve ardından da diğer sendikalara saldırarak çok daha kolay olacak.

Eğitim-Sen'e saldırı bir yandan da AB için çıkarılan yasaların ne denli göstermelik olduğunun çok iyi bir göstergesi.

Bilindiği gibi Eğitim-Sen andilde eğitim hakkını tüzüğüne koyduğu için kapatılmaya çalışılıyor.

Eğitim-Sen'in duruşması 10 Aralık günü Ankara'da. Eğitim-Sen'in bu gösterisine katılalım.



## Bu cinayetin hesabı verilmeli

Başlarda üzeri kapatılmaya çalışılan Mardin-Kızıltepe'deki yargısız infaz olayı yapılan eylemler sonucu gündeme geldi.

Kızıltepe'de bir baskın sonucu baba-oğul iki kişi öldürülmüş ve sonucunda valilikçe bu kişilerin terörist olduğu ve devlet güçlerine ateş açtığı açıklanmıştı. Olay sonucunda on iki yaşında bir çocuk öldü.

On iki yaşında bir çocuğun 'terörist' olamayacağı gün gibi ortada. Yapılan eylemler ve gösterilen tepkiler sonucu

bu olayı araştırmak için gönderilen milletvekilleri "olayın bir çatışma sonucu olmadığı kanaatindeyiz" diye açıklama yaptı.

Bazı güvenlik görevlileri açığa alındı. Muhtemelen yargılama sonucunda daha önceki benzerleri gibi yine ceza alan olmayacak ve olay unutturulmaya çalışılacak. Türkiye'nin ne kadar 'demokratik' bir ülke olduğunu gösteren bu olay, olsa olsa demokrasinin mücadeleyle kazanılabileceğinin bir kanıtı olabilir.

## Sokak çocuklarına sürgün

Bakırköy'de CHP Kadın Kolları'nın başlattığı, madde bağımlılığı çocukları topluma kazandırmayı amaçlayan imza kampanyası, ardından tartışmaları da başlattı. CHP'li Bakırköy Belediye Başkanı'nun sokak çocuklarını Yassıada'da toplayıp orada iki yıl boyunca 'eğitmeyi' önermesiyle alevlenen tartışmalar, protestolarla devam ediyor.

CHP'li Başkan Ateş Ünal Erzen'e göre sokak çocukları Bakırköy halkının huzurunu kaçırıyor. AMATEM'in Bakırköy'de hizmet veriyor oluşundan rahatsız olan belediye başkanının önerisi ise sokak çocuklarını şehir dışına, hatta bir adaya sürgün etmek. Yani belediye başkanına göre, sorun gözler önünde

yaşanmadığı zaman çözülmüş oluyor. Mükemmel bir belediyecilik anlayışı...

Başkan'ın gafları konu medyaya yansdıktan sonra da devam etti. Ateş Ünal Erzen İstanbul'daki 2300 sokak çocuğunun 'suça eğilimli' olduğunu söylüyor. Dolayısıyla bu kişilerin toplumdan tecrit edilmesinde akla, mantığa aykırı bir yan yok.

Bazı istatistiklerden yola çıkarak insanları damgalayabileceğini düşünen bu anlayışa tepkiler gelmekte gecikmedi. Bakırköy Belediyesi önünde İnsan Hakları Derneği bir basın açıklaması yaptı. Ayrıca bazı CHP'liler Bakırköy Belediye Başkanı'nı protesto ettiklerini açıkladı.

Hertürlü bilgi için: 0536 - 335 10 19

- Beyoğlu: 0536 - 259 73 64
- Kadıköy: 0536 - 637 81 99
- Ankara: 0535 - 514 11 73
- İzmir: 0537 - 624 49 08
- Akhisar: 0544 - 515 62 59
- Antalya: 0537 - 391 06 32
- Balıkesir: 0555 - 398 86 45
- Bursa: 0535 - 422 39 65
- Denizli: 0543 - 476 27 88
- Karabük: 0533 - 772 54 93



## DEVRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

Uluslararası Sosyalizm Hareketi ile, dünya küreselleşme karşıtlarıyla, anti-kapitalistlerle, savaş karşıtlarıyla ilişki kurmak istiyorsanız

## Futbol üzerinden meşrulaştırılan şiddet

21 Kasım Pazar akşamı oynanan Beşiktaş-Rizespor maçında taraftarlar arasında çıkan kavgada 16 yaşındaki Cihat Aktaş'ın bıçaklanarak ölmesinden sonra medyayı futbol ve şiddet bağlantısı tartışmaları kapladı. Fakat tartışma kısa sürede teknik önlemlere indirildi.

Medyanın akıllı kafaları şu önemleri talep ettiler:  
-Stadyum polisleri oluşturulsun, polisye önlemler tirmandırilsın,  
-Stadyum merdivenleri boş tutulsun,  
-Turnikeler bir kişinin geçebileceği hale getirilsin,  
Önerilerin özeti, maçları polis baskısı altında izlemek, maçlara polis kordonu altında girmek.

Bugünlerde ise bir başka öneri öne çıkartılmaya başlandı. Reklamcılar ve halkla ilişkiler uzmanları, azalan futbol izleyicilerinin sayısını yeniden artırmak için göreve çağrılıyor. "Haydi kızlar maça". Bu öne çıkartılan yeni sloganlardan birisi.

Türkiye'de çok uzun bir süredir, devlet-mafya-siyaset-futbol ilişkisinde suç işleyen her unsur kısa sürede kahraman haline getirildiği için futbol merkezli bu tartışma tek başına eksik kalmakta. Çılgın bir rekabete, kör bir kar güdüsüne dayalı çağdaş futbol, olağanüstü paralara hükmettiği için, futbol uzun bir zaman önce oyun olmaktan çıkıp, savaş arenasına dönüşmüş vaziyette.

Neo liberal politikalar, futbolu da belirliyor. Hem endüstrilemiş bir kar ve rekabet alanı olarak futbolu belirliyor, hem de maçı izlemeye giden seyircilerin toplumsal koşullarını sarsarak belirliyor. Adı bile anılmayan iş güvencesi, korkunç boyutlardaki işsizlik, şiddetli bir gelecek kaygısının yarattığı huzursuzluk... Endüstrilemiş futbol bu huzursuzluğu bir kar kaynağına dönüştürmek için biçilmiş kaftan. Küresel kapitalizm, toplumun her düzeyine şiddeti yaygınlaştırdığı gibi, futbolu da şiddetle ayrılmaz bir bütün haline getiriyor. Futbol, düzenli bir biçimde izlenen, neredeyse her hafta 3 milyar kişi tarafından satın alınan bir mal. Futbol pahalı bir mala dönüştükçe, oyun olma, takım sporu olma ve spor ahlakına sahip olma vasıflarını yitirdi. Şiddetsiz bir futbol için, şiddetsiz bir hayat gerekir. Statlardaki şiddetin kaynağı, çeşitli taraftar grupları değildir. Hele hele yoksul ve işsiz "varoş gençleri" hiç değildir.

Seyircilere hayvan muamelesi yapan stad polisleri, taraftarları kendi çıkarları için örgütleyen klüp yönetimleri, yani klüplerde yöneticilik yapan egemen sınıf temsilcileri, futbolun devasa kar payından nemalanan faşist mafya, dikkatleri sosyal sorunlardan her saniye futbola kaydıran medya, futbolu bir sanayi haline getiren küresel kapitalizm ve her hafta saçma sapan bir biçimde futbolun 10 emrini yazan ve bunun karşılığında binlerce dolar kazanan vasıfsız, fanatik futbol yorumcuları.

İşte şiddetin kanyağı...

**Namık Kemal Yurdakul**

## Kıbrıs'ta ABD protesto edildi

Lefkoşa'da 24 Kasım, Çarşamba akşamı Beer Garden önünde buluşan ve Pizza Pronto önüne kadar yürüyen gençler, ABD askerlerinin Irak'taki operasyonlarını kınadı

Eylem sırasında oluşturulan simgesel mahkemede, "Sam Amca" yargılandı ve suçlu bulunarak, T-shirt üzerinde çizilmiş temsili bir resmi yakıldı

Eylem sonrası polis eylem alanında daha önceden tanıdığı Kıbrıslı Rumlara kimlik sorarak tacizde bulundu. Eylem alanından bulunun kimi Kıbrıs Rumları da dönüştürülen sivil polisler tarafından

kaba bir bir şekilde yeniden kimlik kontrolüne tabi tutularak taciz edildi

*Sosyalist işçi'nin* Kıbrıs'ta ki kardeş örgütü *İşçi Demokrasisi* temsilcisi **Dinos Ayiomamidis**, iki toplumlu etkinliklerde, Kıbrıslı Rumlara yabancı muamelesi yapıldığını, etkinliklere katılmalarına engel olunduğunu ve bu durumu şiddetle kınadığını söyledi. Ayiomamidis, "kendi ülkemizde bu tür eylemlerde bulunamıyoruz. Kıbrıslı Türklerin bu tür demokrasiyi kabul ettiğine inanmıyorum" dedi.

## Küresel Okyanusya ve Günümüzün Doğbak'ı

George Orwell "1984" adlı eserinde gayet açık bir baskı düzeninden ve sistemin tarihi dolayısıyla insan zihnini kontrol altında tuttuğu bir dünyadan bahseder. Bir çok insan özelinde stalinizm genelinde iktidar eleştirisi olarak yazılmış bu kitabın bahsettiği korkunç dünyanın, sosyalist(!) rejimlerin çökmesi ile bir tehlike olmaktan çıktığını düşünüyor ve söylüyor. Acaba gerçekten özgür bir dünyada mı yaşıyoruz? Bir sistem olarak küresel kapitalizm daha sinsi, daha derinden baskı yapan bir Okyanusya yaratmıyor mu?

Soğuk savaşın sona ermesi ve doğu bloku ülkelerinde devlet kapitalisti rejimlerin çökmesinden sonra burjuva ideologları fırçalarını çektiler ve kapitalizmin yeni bir aşamasını, küreselleşmeyi yepyeni bir özgürlük kavramı olarak boyayıp piyasaya rakipsiz olarak sundular-öyle ki küresel kapitalizme, serbest piyasa ekonomisine karşı çıkmak utanılacak bir şey haline getirildi.

Medya çokuluslu şirketler ve bu şirketlerden rant sağlayan devletler tarafından en büyük denetim ve kontrol mekanizmasına dönüştürüldü.

Tarihte, kamuoyunun iktidarlar üzerinde etkili olmaya başlamasını sağlayan medya artık sistemin kamuoyunun belleğini denetim altında tutmaya yarayan bir araç olarak kullanılmaya çalışılıyor. İletişim teknolojilerinin gelişmesi televizyon, internet gibi araçların yaygınlaşmasını ve bir ihtiyaç haline getirilmesini yanında getirdi. Medyanın hayatımızda kapladığı yer her geçen gün artarken, medya bir sektör olarak büyümeye başladı. Bu büyüme medyada sermaye yoğunlaşmasının sonucu olarak karşımıza çıkıyor.

Bugün medya sahipleri genellikle gazeteciler, televizyoncular ve radyocular değil. Medya sahipliğinin büyük sermaye elinde toplan-

masının ve tekelleşmesinin bir sonucu olarak, medya artık tamamen bu sınıfın çıkarları etrafında şekilleniyor.

Yüzyılın başından beri ortaya çıkan iletişim kuramlarının bir çoğu mesajda etkiyi ele alıyor. Yani iletişim olgusunun altyapısını es geçip tamamen izleyici üzerinde kurduğu manipülasyonu ölçüyor. Medyada mülkiyet ilişkileri her zaman üstü örtülen oluyor. Haberleri hazırlayan medya çalışanları da aslında ezilen sınıfın bir parçası olmasına rağmen çalıştıkları kurumun çıkarına hizmet edecek şekilde haber hazırlamak zorunda kalıyorlar. Ortaya çıkan sonuç muhtemelen kendi kendilerini ya da birbirlerini manipüle eden bir toplum oluyor.(Bkz: 1984 çiftdüşün)

Haberlerde kullanılan dil bir olayı algılamamızda etkili olmakta. Örneğin Irak savaşı süresince yapılan haberleri düşünün; bir çok medya organında ABD ve İngiltere işgal kuvvetleri değil koalisyon güçleri olarak geçiyordu. Irak'taki savaş ise savaş değil sadece "barış için bir müdahale" idi. (Bkz: 1984, "Savaş Barıştırır"). Hatırladığım en yakıcı iki örnek Hürriyet gazetesi ve Haber Türk'ün yayınları, Hürriyet gazetesi bir haberinde üst başlık olarak şu söylemi kullanıyordu: "Çuvalı unuttuk, Irak'ın geleceği için ABD-Türkiye elele". Haber Türk ise kamuoyunu medyanın savaş çığırkanlığına rağmen çok ciddi biçimde etkileyen savaş karşıtı harekete savaş açmıştı, Haber Türk ekranında tüm gün gördüğümüz başlık "Manken-islamcı-solcu ittifakı" idi.

Medyanın gerçek sorunların üstünü örtmekteki etkisi sadece savaşla sınırlı değil. Dünyanın büyük bir bölümünün en büyük sorunu yoksullukken, televizyonlarda yoksulluğu en üst noktada yaşayan insanları dramatik bir müzik eşliğinde gözyaşlarıyla izlerken yapılmaya çalışılan kendi

halimize şükredip çenemizi kapatmamız. Bir yandan da bu insanlar için yardım kampanyaları yapan "hayırsever" medya organları ve zenginlerimiz ise bize bu konuda ne kadar "duyarlı" olduklarını gösteriyorlar oysa azınlık olan bir sınıfın zenginliğinin, çoğunluğun yoksulluğu üzerinde yükseldiği gerçeğinin üzeri örtülüyor. Manipülasyonun tek boyutu haberler de değil, kapitalizm bütün dünyada sosyal kazanımları yok ederken, ekonomik saldırının ve sömürünün boyutları her geçen gün daha da artarken, bizim sorunlarımız Caner'le Tülin'in evliliği, Bayhan'ın katilliği düzeyine indirgenmeye çalışılıyor.

Neyse ki 1984'ün karanlık dünyasına göre bir avantaja sahibiz. Bugün dünyada Winston Smithler'in sayısı daha fazla. Winston günlüğüne şöyle yazıyordu: "Kahrolsun Büyük Birader". Bugün dünyada milyonların belleği yoğun manipülasyon karşısında diri kalmayı başarıyor, küresel kapitalizm kendi karşıtlarını(winstonları) yaratıyor. Bugün dünyada milyonlar aynı anda savaşa karşı, kapitalizme karşı sokaklara dökülebiliyor, Dünya Sosyal Forumlarında sermayenin iktidarı dışında yatay iktidar odakları yaratabiliyor.

Medya temsil ettiği çıkarlara ters olmasına rağmen bunu görmezden gelemiyor. Medya artık insan belleğini denetleyemiyor, denetleyemezdi de zaten. Winston'unkini denetleyemediler. 1984, bu kara-ütopya sadece bir tehlikeyi resmediyor, yazıldığı günün koşullarından yola çıkarak olmaması gerekeni anlatıyor. Yarın resmetmek bizim elimizde, günümüzün doğruluk bakanlığı karşısında sokakta gerçeği görmek elimizde, Okyanusya'yı yok etmek elimizde, başka bir dünyayı yaratmak elimizde.

**İrmak Özınanır**

katılmak gerekiyor. Yürüyüşteki işçiler *Sosyalist İşçi*'yi sevgiyle karşıladılar. Kapaktaki Irak Halkı Direniyor sloganına katıldılar.

Yapılması gereken açık ki bu emekçilerle buluşmak, bir araya gelmek ve emeğin güçlü sesini inşa etmek için kolları sıvamak.

**C. GENÇ**

## sosyalist işçi ne savunuyor?

### Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

### Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığinsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

### Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

### Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının em militan, em mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığinsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti. ■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Volkan Akyıldırım ■ Adres: Büyükdere Sok. 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası

www.sosyalistisci.org  
sosyalistisci@sosyalistisci.org



## 20 Kasım neyi gösteriyor?

Aslında 20 Kasım Emek Platformu eylemi açık bir gerçeği bir kere daha gösterdi.

80 ila 100 bin arasında emekçi Ankara'ya geldi. Ortak bir ruh haliyle. Mücadele etmek istiyor-

lardı. Sloganlar ortakdı, talepler ortakdı.

Ama sol her zamanki gibi bu havanın tamamen dışındaydı. Yürüyüşün arkasında toplam 2000 - 2500 kişi. Sayısız gruba bölünmüş halde. Hepsini birini sayıyor, kaç kişi diye! Oysa ne önemi var. İşte toplam yüzde 2. En kalabalık olan binde 5. Yaklaşık seçim sonucu. Bir

grup diğer gruptan büyük olsa ne olur. Bir grup diğer gruptan söz gelimi 10 kere daha büyük olsa ne fark eder. Aradaki fark sayıyla ifade edildiğinde 100 - 150 kişi.

Peki ne yapmak lazım. Açık ki bu sektör sol ortamdaki çıkıp harekete bakmak gerekiyor.

İşçilerin, emekçilerin, toplumun genel havasına

2001 yılından bu yana gerek kamu gerek özel sektörde reel ücretler yüzde 20 oranında geriledi. 1997'yi baz alırsak, o zaman 5 yumurta alan artık 4 yumurta alabiliyor

## Açlığın diğer adı: AKP İKTİDARI

AKP 3 Kasım seçimlerinden önce meydanlarda IMF'ye, zamlara, işsizliğe karşı bol bol nutuk çekti. İşsizliği çok kısa sürede halledecek, yoksulluğa çare bulacaktı.

AKP'li milletvekili adayları yalan söylüyordu.

Ama eski partilerin köhnemiş yapısından sıkılan ve değişim isteyen kitlelere AKP'nin önerileri, Tayip Erdoğan'ın vaatleri cazip geldi.

Kısa bir sürede AKP'nin de yalancı olduğu ortaya çıktı.

AKP açlığı sona erdirmeyemedi.

AKP yoksulluğu sona erdirmeyemedi.

AKP işsizliği sona erdirmeyemedi.

Büyük sermayenin, IMF'nin tüm partileri gibi AKP de halka yalan söyledi.

Tayip Erdoğan yoksullukla mücadele edecek zaman mı bulamıyor?

Hayır, Tayip Erdoğan'ın böyle bir niyeti yok!

AKP iktidarı zamanını Sosyal

	Karşılık 2001	Karşılık 2002	Karşılık 2003	Karşılık 2004
Mevcutte uygulanmakta olan (%)	1,04	1,17	1,18	1,18
Ulusal emekçilerin emeklerine karşılık verilen oran (%)	1,04	1,07	1,07	1,07
Ulusal emekçilerin emeklerine karşılık verilen oran (%)	1,04	1,07	1,07	1,07
Ulusal emekçilerin emeklerine karşılık verilen oran (%)	1,04	1,07	1,07	1,07

Güvenlik Kurumunu özelleştirmeye, sağlık hakkını paralı hale getirmeye harçıyor.

AKP, iktidar olduğu günden beri, Kamu Emekçileri Konfederasyonu (KESK) ile uğraşiyor. Kamu çalışanlarına cep harçlığı niyetine "zam" yapıyor. KESK'e bağlı en büyük sendikayı terörist ilan ediyor ve 200 bin emekçiye meydan okuyor.

Eğitim-Sen'i kapatmaya çalışıyor.

Önüne hangi kamu hizmeti çıkarsa özelleştirmeye çalışıyor. Sağlık, eğitim, TÜPRAŞ gibi...

AKP, hayali bir demokrasi rüzgarına sığınarak, emekçiler üzerinde gerçek bir ekonomik diktatörlük uyguluyor.

Sırada Kamu Personel Rejim Yasası var. Kamu çalışanlarını sözleşmeli yapmayı ve bireysel sözleşme ve istediği zaman işten atma baskısıyla AKP'nin ekonomik zorbalığına karşı emekçilerin kazanımlarını, direniş noktalarını dağıtmayı hedefliyor.

Sırada, Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü var. Tayip Erdoğan Köy Hizmetlerini kapatmayı, onbinlerce çalışana işsiz bırakmayı hedefliyor.

İşçilerin emeklilikleri için biriken fonları Kıdem tazminat Fonlarını dağıtmayı düşünüyor.

Ve işsizlik, açlık ve yoksulluk devam ediyor.

AKP yapay bir istikrar rüzgarı üzerinde yaratılan illüzyonla rahat hareket ediyor.

Ama yalancının mumu yassıya kadar yanar.

Hükümet emekçilere bu gözü dönmüş saldırganlığının cezasını çekecek.

Yassı herkesin beklediğinden daha erken gelecek.

İşte AKP politikalarının sonucu

Açlık sınırı 496 milyon lira

Yoksulluk sınırı 1 milyar 509 milyon lira

Asgari ücret 318 milyon lira

En düşük memur maaşı 2005 yılında 525 milyon lira olacak

Kısacası, milyonlarca memur ve milyonlarca asgari ücretli yoksulluk sınırına ulaşma şansını bile bulmadan yaşıyor

Milyonlarca yoksul açlık sınırının altında bir gelire yaşamak zorunda

**DÖRT KİŞİLİK AİLENİN AÇLIK SINIRI 496 MİLYON LİRA, YOKSULLUK SINIRI 1 MİLYAR 509 MİLYON LİRA**

	Karşılık 2001	Karşılık 2002	Karşılık 2003	Karşılık 2004
Yüksek gelir	174.517.000	177.441.000	174.070.000	174.070.000
Orta gelir	102.000.000	102.000.000	102.000.000	102.000.000
Düşük gelir	1.110.000.000	1.110.000.000	1.110.000.000	1.110.000.000
Toplam	2.886.517.000	2.889.441.000	2.886.070.000	2.886.070.000